



בשמיר

גליון 124

28.6.2023

ט' תמוז תשפ"ג



צילום: יפתח חבלין באדיבות מרכז קלור

מתוך מופע סוף השנה של בית הספר למחול - מרכז קלור



אולם הספורט עבר ניקיון וצביעה



פינת ישיבה חדשה מחוץ לכלבו

תוכן העניינים

מעבר לתלונות / מאי יחזקאל
עמוד 16

פרידה משכבת י"ב / נמרוד רונן
עמוד 17

היה איש / ניר יהודאי
עמוד 18

מהנעשה בתרבות / צרויה רונן
עמוד 20

סיפורו של אריה בן יעקב /
נעמה אבני-בייפוס
עמוד 22

מוועדת תכנון
עמוד 25

הגינה שלי
עמוד 26



ברכות
עמוד 4

שולחן עורך
עמוד 5

בדרך לחתונה / אריאל המרשלג
עמוד 6

פרוטקול ישיבת הנהלת קהילה
עמוד 8

פרוטקול ישיבת מזכירות רחבה
עמוד 10

מנקים את הנחל
עמוד 11

הגיל השלישי / איריס פיאנקו-סרף
עמוד 12

נעים להכיר / נמרוד רונן
עמוד 14



צוות ת"לי / איל מירון
עמוד 28

החידון של גדעון / גדעון ורדי
עמוד 29

תערוכה של הצלמת ז'ז'ה שנדור /
גלית אורן
עמוד 31

החודש לפני... / מרית רונן
עמוד 32

מהמטבח שלי / רות בן זאב
עמוד 33

נספחים לפרוטוקול הנהלת קהילה
עמוד 35

נזכור - נפטרו בחודש יוני
עמוד 35



צילום: עינב יפת

בשמיר

עורכות: נעמה אבני-בייפוס ומירב גרץ-רונן.

מעצבת: יעל קמחי-אוראל.

מדורים קבועים: רות בן-זאב, איריס פיאנקו-סרף, גדעון ורדי, ניר יהודאי.

דפוס דיין, קרית שמונה.

לעדי (להב) וחזי רוזנשטרק
מזל טוב לנישואיכם
ברכות חמות לגדי וליוויה, לשמוליק
ולכל המשפחה הרחבה

**לנאטי-נועה גל
ואביב אשל**
מזל טוב לנישואיכם
ברכות חמות לאכנס
לכל בני המשפחה

לכרמל ועידו כרמי
מזל טוב לנישואיכם
ברכות חמות לשפי וזמיר
ולכל בני המשפחה

להילה (עמלני) ורועי שטוסל
לחנה וטל, למזל ויוסי ולכל בני המשפחה
מזל טוב להולדת הבן, הנכד והנין
יובל

לשחר וזיו מסד
מזל טוב לנישואיכם
ברכות חמות לאורית וישי
ולכל בני המשפחה

לאנסטסיה וברק נתנזון
מזל טוב לנישואיכם
ברכות חמות לאיריס ואיתן
לכל בני המשפחה

למשתחררים הטריים מצה"ל
רגב טריגר ואריאל סגל
ברכות ואיחולים להרבה עניין
והנאה בשלב הבא של חייכם

לנעמה ואורי בייפוס
ולכל המשפחה הרחבה
מזל טוב להולדת הנכד
איתי
בן לדן ושני

ליובל ונועם מיכאלי
מזל טוב לנישואיכם
ברכות חמות ליוסי ותמי
ולכל בני המשפחה

למעין (המרשלג) ותומר ניסימיאן
מזל טוב לנישואיכם
ברכות חמות ללאורה ואריאל
ולכל בני המשפחה



שולחן עורך

הסממנים החקלאיים של החג לקדמת הבמה. טקסי סוף עונת הקציר, הקטיפה הראשון של הפירות ולידת החיות במשקים החקלאיים הפכו מחדש לתהלוכה ססגונית החוגגת את תנובת החיה ויכול האדמה. לחגיגה החקלאית נוספו מסורת השירה והריקוד, וכמובן הצגת התינוקות החדשים, "הביכורים" שהצטרפו לקהילה. בעוד שבימי בית שני היה לחג צביון דתי של הודיה לאל, הקדשת הביכורים למקדש ומסירתם לכהן - לחגיגת הביכורים הציונית יש אופי יהודי-חילוני של שמחה חקלאית לשמה ושל חיזוק הקשר לארץ ולהתיישבות כקהילה יהודית, חילונית וליברלית.

אני מאמינה שתפקידנו לשמור על המסורת היהודית כתרבות וכמורשת המתפתחת ומשתנה בהתאם להתקדמות האדם, כחלק מקהילה וכחלק מהאנושות כולה.

בחדש זה אנו מציינים גם את חודש הגאווה, שהופך למסורת של קבלה ושוויון זכויות לאדם באשר הוא אישה ואיש.

אני מאחלת לכולנו שיח מכבד ופורה, ושמירה על ערכי האבות המייסדים שדגלו בשוויון ובעזרה הדדית. נעמה

תיקונים

בגיליון האחרון נפלה טעות בדיווח של איל מירון על תרומת שמיר לפנסיות של חברי קיבוצים הנמצאים בקשיים. הסכום ששמיר תרם הוא 500,000 ש"ח, ולא כפי שכתבנו בטעות בדו"ח. אנו מתנצלות על התקלה. שתמיד נהיה בצד התורם!

רוצים לכתוב, לשתף או לפרסם ב"בשמיר"?

צוות העלון מציע לכם הזדמנות לפרסם אירוע חשוב, יזמות מעניינת או מחשבות מקוריות - כאן מעל דפי העלון הנפוץ ביותר בשמיר. ממתנינים לכם.



שלום לאנשי שמיר וכל קוראי העלון!

לפניכם גיליון יוני צבעוני ומגוון ממש כמו החיים שסביבנו. האביב פינה מקום לקיץ החם, רמת הגולן שוב הפכה את צבעה לצהוב. הרבה פרחי בר עדיין פורחים בשדות, ואנחנו נתנו לעירית שני ולמדור הטבע הקבוע שלה חופשת החלמה בעקבות נפילתה לפני כמה שבועות. נאחל לה החלמה מהירה! בריכת השחייה פעילה ותוססת, וגם עונת החתונות בעיצומה. מרבית האירועים בחודש החולף היו משמחים ביותר, ופינת הברכות שלנו מתפרשת על שני עמודים שלמים!

אני רוצה לנצל את הבמה שניתנת לי כעורכת העלון, ולשתף אתכם בדעתי על חג הביכורים שחגגנו בחודש שעבר, ועל המסורת והתרבות בישראל ובפרט בשמיר. בימים אלה מתנהל דיון בקהילה על מנהגים ישראלים-יהודים ועל מקומם פה בקהילה. אישית אני רואה ביהדות תרבות ומורשת, ולא-דווקא דת או עבודת הבורא. קבוצת המייסדים של שמיר, יחד עם התנועות הקיבוציות, ניסחו נהגי תרבות ומסורת המבוססים על המסורת היהודית יחד עם אורחות החיים במדינה החדשה.

חג הביכורים מכיל בתוכו יותר מתרבות ומסורת, ולא בכדי יש לו כמה שמות:

חג שבועות - תום שבעת השבועות של ספירת העומר, החל מחג הפסח.

חג הקציר או יום הביכורים - חגיגת התבואה והפרי הראשון של יבולי האדמה.

חג מתן תורה - מתקופת בית שני זיהו חז"ל את חג השבועות עם זמן מתן תורה.

בחג קוראים את מגילת רות, שהייתה גיורת מואביה ושממנה נולד דוד המלך. סיפורה מעיד שהתורה היא בעלת אופי אוניברסלי, ושכל הרוצה לאמץ אותה יכול לעשות זאת. מנהגים כמו לקט, פאה, שכחה ומעשר הם ציוויים חברתיים שלאורם אנו חיים גם בעת הזאת - וגם בשמיר!

בעוד ששני השמות הראשונים של החג מופיעים בתורה, דווקא ציון מעמד הר סיני וחג מתן תורה במועד השבועות אינו מהכתובים, והתפתח כמסורת בעיקר בתקופת הגלות. במשך אלפיים שנה מאז חורבן בית שני התבטלו המצוות החקלאיות. רוב העם לא ישב על אדמתו ולכן לא יכול היה לקיים את המצוות התלויות בארץ.

עם תחיית הלאומיות היהודית והקמת התנועה הציונית, החזירו בניין הארץ והקמת היישובים הכפריים את

מביט ימינה, ושואל את הכלה לעתיד: להוריד אותך בבית? והיא, שמכירה כל כך טוב את יחידת החילוץ ולא פחות טוב אבא שלה, עונה בלי לחשוב פעמיים: תמשיך לנחל. אני איתך.

מגיעים לנקודת המפגש. לובש חולצה כתומה והכלה אומרת: שלא תעז לצאת במכנסיים והנעליים של החתונה. חישוב מהיר, ואני מבין ששלום הבית והבטיחות האישית שלי קודמים. מחליף את פריטי הלבוש, שכל קשר בינם לבין האירוע שאני עומד לחוות לא מתקבל על הדעת, שם תיק אישי על הגב, לוקח בלון חמצן ויחד עם ארבעה חברים כתומים עושים דרכנו אל מעמקי הנחל.

עוברות אולי עשר דקות ואנחנו בתחתית המפל, ליד

שישי בצהריים, 38 מעלות. ידעתי שזה יתפוס אותי באמצע המדידות לחתונה. הבת שלי, מעין, עוד רגע מתחתנת, ואומרת לי: אבא, הולכים לקנות לך בגדים לחתונה! כבר 12 שנים שאני מתנדב ביחידת חילוץ גולן, והחברים שלי ואני יודעים שביום כזה לא עושים תוכניות. אנחנו כבר אחרי חילוץ של גברת ששברה רגל בזמן שטיילה באחד מהנחלים באזור, ומעין והמוכרת מחייכות ואומרות לי: איזה כיף לכם הגברים, בוחרים כל כך מהר את הבגדים. ואני בתוכי יודע שאסור לי להיתפס עם המכנסיים למטה, תרתי משמע.



בריכה שנראית כמו גן עדן ובתוך צמחיה עבותה. עוד כמה דקות, ומעלינו מסוק, מייצר רעש ורוח שמקשה על עמידה יציבה, שובר ענפים ומנתק אבנים מהמצוק. עלים עפים לכל הכיוונים, ושלושה אנשים נאבקים על חייו של גבר שרק רצה לטייל. חיילים ורופא משתלשלים מהמסוק על כבל, כמו על קור עכביש. גם הרופא מנסה, אבל מבשר בצער: איבדנו אותו. עשינו הכל, אבל לא היה סיכוי.

להוציאו במסוק תהיה פעולה מורכבת עם סיכון מיותר. המסוק והצוות עוזבים את המקום, והמחלצים בונים מערכת חבלים. בשקט ובמקצועיות, כל אחד יודע מה תפקידו. פועלים לעשות את הדברים בצורה הבטוחה

כמעט סיימנו. עוברים לחנות השכנה לבחור נעלים. לבוש במכנסיים ובנעלים החדשות, ובחנות אין תאי מדידה, אני אומר למעין: יאללה, נתקדם כבר הביתה. השעה כבר 13:30 בצהריים ויש לנו רבע שעה נסיעה עד הבית.

עברנו את מחצית הדרך, ומהטלפון בוקע צלצול שמוכר לכל בני הבית. בהודעה כתוב: "חילוץ באחד מנחלי האזור. גבר נפל מגובה, מחוסר הכרה, מתבצעות פעולות החייה" (הנחלים ברמת הגולן הם קניונים עם מצוקים שמתנשאים לגובה של עשרות מטרים). מאותו רגע עובדים על אוטומט: מדליק אורות כחולים ומכשיר קשר, ומודיע: אני בדרך!

לבנה, צלחות, כוסות יין, נרות שבת. האורחים מגיעים, וסביב השולחן מרימים כוסית לחיי הזוג הצעיר. עושים בהתרגשות אין-סוף תיאומים: חינה, הפרשת חלה, מסיבת רווקות, מסיבת רווקים, שבת חתן, חתונה. בינתיים היין כבר עושה את שלו, ומעין אומרת: אבא ספר להם מה היה.

חיים שנגדעו בפתאומיות, וזוג שיוצא לדרך חדשה, עוד יום בחייו של מחלץ.

החיים ממשיכים, ואנחנו מוכנים לחילוץ הבא. חשוב להבין: חוץ ממני השתתפו באירוע הזה עוד 23 מחלצים. זה סיפור אחד מתוך 24. בכל שנה מחלצים מתנדבי יחידת חילוץ גולן כ-150 בני אדם, בכ-130 חילוצים שונים. בארץ פרוסות 12 יחידות חילוץ. אלפי סיפורים בשנה.

והמכובדת ביותר. מושכים את החבלים, שבקצותיהם תלוי מחלץ שמוביל אלונקה עם גבר לא-מוכר שרק רצה לטייל, וברגע של שיקול דעת שגוי איבד את חייו. מגיעים לשפת המצוק ויוצאים בשיירה כתומה שבמרכזה אלונקה עטופה בשק ניילון לבן. לא ממהרים. מגיעים לחניון כארבע שעות אחרי שיצאנו ממנו, והכלה עדיין שם.

אין צורך במילים, מבט וחיבוק. עולים על הרכב, ויוצאים לכיוון הבית. שש בערב. מחליפים חוויות, ופתאום נזכרים שיש לנו אורחים. בשבע בערב כל המשפחה מגיעה לארוחת שיש, ובפעם הראשונה מוזמנים גם - מי אם לא - הורי החתן המיועד.

שם לב שמאז שיצאנו למדוד בגדים לא דיברתי עם לאורה, ואין לה מושג לאן נעלמתי. מזל שגם היא כבר יודעת היטב מה זה לחיות עם מחלץ ביחידת חילוץ גולן. היא יודעת שכל תוכנית היא בסיס לשינויים, ומזל שכך, מפני שבלי בן או בת זוג תומכים לא תשרוד כאן יום אחד.

מקלחת מהירה שמנקה את הגוף אבל לא את הזיכרונות, שאותם צריך עכשיו לשים בצד. עורכים שולחן, מפה



מעין ותומרץ צילום: אלבום משפחתי

במספר המתרחצים, ולפעול לעמידה בדרישות אלה.

ראו נספח א' המצורף בעלון זה.

3. אילן בלום - המשך לקדנציה שנייה כמנהל אגף

הכספים - מוזמן שי שפיגלר

א. מזה כארבע שנים שאילן עובד בשמיר כמנהל

אגף הכספים, וסיים קדנציה ראשונה בתפקיד.

ב. לפי נוהל הקדנציות שעליו הוחלט בשמיר, אחרי

סיום קדנציה ראשונה של מנהל אגף אין צורך

לפרסם קול קורא, בתנאי שהנהלת הקהילה ממליצה

למזכירות הרחבה לאשר קדנציה שנייה לאותו מנהל.

ג. שי שפיגלר, יו"ר ההנהלה הכלכלית, ועובד בן זאב,

מנהל הקהילה, הביעו בפני הנהלת הקהילה שביעות

רצון רבה מעבודתו של אילן, והמליצו לאשר לו

קדנציה נוספת בתפקיד מנהל אגף הכספים בשמיר.

ד. הוחלט: הנהלת הקהילה תומכת פה אחד בבקשה.

הנושא יגיע לאישור המזכירות הרחבה.

4. נושא אישי.

5. התקופה שבה משפחה יכולה להחזיק בדירה לאחר

כניסה לסביון או פטירה (ח"ח) - מוזמנים נטע שפיגלר

ואורית לשם

א. נטע שפיגלר, מנהל אגף התשתיות, מסר שעל

פי החלטות שמיר, במקרים שבהם חבר קיבוץ

נכנס למגורי קבע בסביון או הולך לעולמו (ח"ח),

על המשפחה להחזיר את בית הקבע לקיבוץ בתוך

שלושה חודשים מיום המעבר לסביון או הפטירה

(מדובר כמובן במקרים שבהם בן/בת הזוג כבר

אינם מתגוררים בבית והוא נשאר ריק). נטע עדכן

כי ב-15 השנים האחרונות היו רק מקרים מועטים

שבהם משפחות פינו את הבתים במסגרת זמן זו, וכי

בגלל רגישות הנושא הקיבוץ נמנע מלהיצמד ללשון

ההחלטה. לכן, ברוב המקרים הדירה הייתה מפונה

עד לשנה מיום יציאת החבר ממנה. לאור זאת, נטע

ממליץ להאריך רשמית את הזמן שניתן למשפחה

לפניו הדירה לשישה חודשים מיום יציאת החבר

ממנה.

ב. בדיון בהנהלה הובנו הרגישויות הכרוכות בדבר,

ומצד שני עלה נושא המחסור בדירות בשמיר. הוער

כי במקרים של פטירת אנשים בעיר המשפחה נוהגת

לא פעם לא לעשות דבר בבית במשך שנה. דעה

נוספת הייתה שיש להתייחס באופן שונה למקרים

של פטירה, לעומת מקרים שבהם החבר עודו בחיים

והוא עובר לסביון (או לבית משפחתי/סיעודי מחוץ

לשמיר), שאז לשמירה על הבית בחזקת החבר יש

ערך רגשי גבוה יותר.

ג. הוחלט:

• כשחבר הולך לעולמו המשפחה צריכה לפנות את

הבית ולהשיבו לקיבוץ בתוך חצי שנה.

יו"ר: עובד בן זאב

משתתפים: אסנת גמרסני, אריק סגל, הלל אפרת, זהר

אלבג, טלי אהרון, מירב גרץ-רונו, מירית מירון, נעם ברן.

סדר היום

1. עדכונים.

2. נוהל אירועים פרטיים בבריכה.

3. אילן בלום - המשך לקדנציה שנייה כמנהל אגף

הכספים.

4. נושא אישי.

5. משך התקופה בה משפחה יכולה להחזיק בדירה לאחר

כניסה לסביון או פטירה (ח"ח).

6. נושא אישי.

7. סדר קדימויות לקבלת בית קבע בשמיר במקרים

שבהם יצא חבר מבית הקבע שלו.

8. דירות צעירים שאינם חיים בישראל.

9. מנגנון של תור לבני תושבים המבקשים לשכור דירה

בשמיר.

סיכום הישיבה והחלטות

1. עדכונים

עובד עדכן את חברי ההנהלה בנושא העבודה על תהליך

קליטת בני התושבים. בשבועות האחרונים נערכו שתי

פגישות מוצלחות בין הצוות מטעם הקיבוץ לבין צוות

נציגי התושבים, והנושא נמצא בהתקדמות.

2. נוהל אירועים פרטיים בבריכה - מוזמנת צרויה רונו

א. צרויה הציגה בפני ההנהלה את טיוטת נוהל

האירועים הפרטיים בבריכה.

ב. בהנהלה נערך דיון, ובו הועלו ההערות הבאות:

• אין צורך לדרוש תשלום מחברים/תושבים על

אירועים של עד 25 איש הנערכים בשעות פתיחת

הבריכה.

• באירועים מצומצמים של עד 50 איש, הנערכים

לאחר שעות פעילות הבריכה, יש להוסיף אפשרות

לשימוש של פחות מארבע שעות, ושהתשלום על

זמן זה יהיה פחות התשלום על אירוע של ארבע

שעות.

• המחיר על אירועים "חיצוניים" צריך להיות גבוה יותר.

ג. הוחלט: לתת אור ירוק לנוהל, אך צרויה הונחתה

לעדכן אותו לפי ההערות שהועלו בדיון. אישור הסופי

לנוהל יינתן לאחר שהמסמך יעודכן.

עדכון: התקנון אושר, והוא מתפרסם בגיליון זה.

ד. בנוסף, הנחתה הנהלת הקהילה את צרויה לבדוק

את לשון החוק בנושא מספר המצילים בבריכה כתלות

• במקרים שבהם החבר עובר לחיות בסביון (או בבית משפחתי/סיעודי מחוץ לשמיר), הוא והמשפחה צריכים לפנות את הבית ולהשיבו לקיבוץ בתוך שנה.

6. נושא אישי.

7. סדר קדימויות לקבלת בית קבע בשמיר במקרים בהם

יצא חבר מבית הקבע שלו. מוזמן: נטע שפיגלר

א. נטע ועובד הזכירו לחברי הנהלת הקהילה שעל פי תקנון הקדימויות במעבר לבית קבע, חבר שיצא מדירת הקבע שלו (מכל סיבה שהיא, כולל פרידה וגירושין) יאלץ להמתין חמש שנים לפני שיוכל לחזור ולהתמודד על דירות קבע, על פי המנגנון המקובל. ב. נטע ועובד ביקשו מהנהלה לשקול את קיצור התקופה הזו, כך שמצד אחד היא לא תהיה קצרה מדי (כדי למנוע מצב שבו זוגות שמעוניינים בשיפור דיור מנצלים את האפשרות), ומצד שני לתת לאנשים שיצאו מדירתם (בעיקר במקרים של פרידה) אפשרות של מגורים בבית ההולם את צרכיהם בלי להמתין חמש שנים.

ג. הוחלט: לעדכן את התקנון כך שחברי קיבוץ שהיה להם בית קבע והם עזבו אותו מסיבות שונות ועברו לבית מעבר, יוכלו לחזור ולהתמודד על דירות קבע, על פי המנגנון המקובל, לאחר כשנתיים מעזיבתם את בית הקבע. ראו נספח ב' המצורף בעלון זה.

8. דירות צעירים שאינם חיים בישראל - מוזמן נטע שפיגלר

א. עובד ונטע עדכנו על תפוסת הדירות בשמיר, ומסרו שבמקביל למחסור בדירות פנויות, יש חברים הנמצאים בהסדר צעירים ומחזיקים חדר בקיבוץ למרות שכלל אינם גרים בשמיר, ולעיתים אף חיים בחו"ל תקופה ארוכה.

ב. הנהלת הקהילה דנה בנושא ובמורכבות שנוצרת. מצד אחד נאמר ששמירה על חדרים בקיבוץ, גם בתקופה שבה הצעירים אינם חיים בשמיר, תורמת משמעותית לשמירה על קשר רציף עם הקיבוץ. מצד שני נאמר שבגלל המחסור בדירות צעירים צריך לשקול שלא להתיר החזקת דירות מעבר שבעליהן הצעירים אינם חיים בשמיר, בדגש על צעירים החיים בחו"ל יותר משנה.

ג. הנהלת הקהילה ביקשה מנטע ועובד להביא נתונים מספריים על תפוסת הדירות, לצורך דיון נוסף וגיבוש המלצות לדיון במזכירות הרחבה.

9. מנגנון של תור לבני תושבים המבקשים לשכור דירה

בשמיר - מוזמן נטע שפיגלר

א. נטע עדכן שמדי פעם מגיעות פניות מבנים של תושבים לשכור דירות בשמיר. בעבר, כשמצאי הדירות הפנויות היה גדול יותר, הושכרו חדרים לבני תושבים.

ב. הנהלת הקהילה נדרשה להנחות את נטע כיצד לתעדף פניות כאלה כשמתפנות דירות בקיבוץ - האם לפי גיל הפונים או על פי סדר הפנייה.

ג. הוחלט: בכל הקשור לדירות מעבר ימשיך הקיבוץ להשכיר דירות לבנים של תושבים שגדלו והתחנכו בשמיר. הסדר שעל פיו יקבלו הבנים חדרים ייקבע לפי סדר הפנייה.

סיכום: עובד

ועדת קליטה ואקלום - מי אנחנו ומה אנחנו עושים פה / מעין שמואל

לפני כחודשיים קמה לתחייה ועדת קליטה בשמיר. במשך שנים רבות לא היתה ועדה פעילה, מתוך ההנחה שהרוב המכריע של הנקלטים הם בני חוזרים, וכיוון ש"הם חוזרים הביתה" אין צורך בתהליך קליטה כלשהו.

במהלך השנתיים האחרונות, בעידודה של הנהלת קהילה, ובד בבד עם חזרתן של משפחות צעירות רבות לשמיר, עלה צורך בהקמת ועדה שתגדיר מחדש את תהליך הקליטה, תנגיש בצורה ברורה את המידע הנדרש עם הפעלת החברות, ותהיה כתובת מסודרת לבנים החוזרים, לבני זוגם ולתושבים הנקלטים למגורי קבע.

הועדה מונה תשעה חברים: מעין שמואל - רכזת הועדה, מורן מוצ'ניק, מיכל הדר, שחר ברק, רעות לנדמיסטר-אבישי, מיכל שילוח, נופר גרטי, הדסה פיקמן ומירי מירון. ארבעת המפגשים הראשונים שלנו הוקדשו לבניית תהליך עבודה ראשוני, בליווי והנחיה של מירי יציב, מנהלת מחלקת הצמיחה והקליטה במועצה האזורית גליל עליון. בשיבות הראשונות הועלו כמה נושאים שעליהם יש לשים דגש כבר בתחילת התהליך, כשהדחוף ביותר בהם הוא הנגשת המידע: חובות וזכויות, המערך הכללי של הקיבוץ והמבנה הארגוני, וכן יצירת קשר עם בעלי תפקידים רלוונטיים.

המטרה שלנו, כוועדה, הוא ללוות את הבנים ובני זוגם עוד לפני המעבר לקיבוץ, לעזור בנושאים הדחופים בעת המעבר ולאחר מכן, ולהמשיך ולעודד את השתלבות הנקלטים בקהילה של שמיר, במקומות העבודה הזמינים ובמוסדות השונים של הקיבוץ.

בשבועות הקרובים יערכו כמה מפגשי היכרות פתוחים לנקלטים, בהם יוכלו לשאול שאלות ויוצגו בפניהם פנים שונות של הקיבוץ, במטרה ליצור תחושת שייכות ואכפתיות. אחנו מזמינים את כל המתעניינים מהקיבוץ, גם נקלטים וגם חברים ותיקים יותר, שישמחו לתרום מהידע שלהם, לפנות אלינו בכל נושא רלוונטי.

לסיכום: "הדרך להתחיל היא להפסיק לדבר ולהתחיל לעשות" (וולט דיסני). אנחנו מתרגשים מאד להניע תהליך מחדש של יצירת קהילה, שבה שותפים כולם ושכל אחד יכול למצוא בה את מקומו.

ולקראת תום השנה תציג את המשמעויות הכלכליות של עליית המחירים על היקף הצריכה ועל פעילות האגודה.

5. פתיחת הרשמה לאכלוס תשע דירות קבע בשכונת הכרם ד': עובד בן זאב, מנהל הקהילה, מסר שבסקר שנעשה נמצא שיש כ-18 בתי אב המעוניינים לבנות בשכונה. מספר מביעי העניין גדול, והוא הביא את הנהלת הקהילה לבקש להקדים את אכלוס השכונה באופן מידי. מצד שני, חלק ניכר מהמעוניינים אינם עומדים בקריטריון המינימום שקבע הקיבוץ לכניסה לדירת קבע. עובד גם מסר שתשע הדירות הללו הן האחרונות בתב"ע המאושרת, והשכונה שאחריה עדין מחכה לאישור תב"ע (עניין של לפחות שנה וחצי).

בשיחה שהתקיימה עלו הנקודות הבאות:

- זו השכונה האחרונה של בית צמוד קרקע בודד. השכונה הבאה תהיה כבר של בתים דו-משפחתיים. יש הרואים בבית בודד יתרונות משמעותיים מול בית דו-משפחתי.
- בהמשך לכך נאמר שמאחר שכך - יש לתת לדיירים שזהו בית קבע ראשון שלהם עדיפות על משפרי דיור. לדעה זו היו גם דעות נגדיות.
- מאחר שחלק ניכר מהמעוניינים עדין אינם זכאים לבית קבע, ולא בוצעה בדיקה כמה מהם עומדים כרגע בקריטריונים, נשאלה השאלה האם נכון להקדים את האכלוס באופן מידי.

הוחלט: המזכירות הרחבה מאשרת פתיחת הרשמה לאכלוס של תשעה מגרשים בשכונת הכרם ד', בתנאים הבאים:

1. ביום פתיחת ההרשמה (היום הקובע לקביעת רשימת הזכאים) יעמדו לפחות שבעה מבתי האב המעוניינים בקריטריונים שקבע הקיבוץ לאכלוס.
2. כדי לצמצם את משך האכלוס (ותקופת הבנייה), מסמיכה המזכירות הרחבה את הנהלת הקהילה להחליט האם בשתי היחידות הנוספות תתאפשר הרשמת שתי משפחות שלא עומדות באופן מלא בתנאי הזכאות, או לחלופין - לאפשר גם למשפרי דיור להירשם.

רשם: איל מירון, יו"ר המזכירות הרחבה

משתתפים: 17 חברי מזכירות ועוד כ-25 חברים משקיפים יו"ר: איל מירון מזכיר: איל מירון

סדר היום

1. אישור פרוטוקול.
2. בחירת רות אדר-רותם לתפקיד יו"ר ועדת הביקורת.
3. תחילת תהליך יזמויות.
4. שינוי מחיר המים לצריכה ביתית - הודעה.
5. פתיחה של שכונת הכרם ד' לאכלוס.

דיון והחלטות

1. אושר פרוטוקול הישיבה מה-28.2.2023. אושר פרוטוקול ישיבה מה-6.3.2023
2. אושרה בחירתה של רות אדר-רותם ליו"ר ועדת פנסיה.
3. פתיחת תהליך בנושא יזמות, פעילות עצמאית ועסקים קטנים בקיבוץ: הוצג מתווה של תהליך מובנה ליצירת סביבת יזמות ועסקים קטנים, שבסופו יוגדרו מדיניות הקיבוץ בנושא והתשתית הנדרשת ליישום, כך שיהיו עידוד לפעילות כזו וחזון ברור של הקיבוץ בעניין התפתחות עסקים כאלה בתוכו. את המתווה יגבש צוות בראשותו של איל מירון, יו"ר המזכירות הרחבה, והוא יכלול בעלי תפקידים רלוונטיים, שני יזמים\בעלי עסקים ושני נציגי ציבור מהמזכירות הרחבה. הצוות ינחה על ידי יפעת שרייבר-לונטל מהמועצה האזורית, שגם הציגה את שלבי התהליך בישיבה. התקיים דיון בנושאים שונים העולים בנושא. **הוחלט:** תהליך היזמויות במתכונת שהוצגה אושר ללא מתנגדים.
4. שינוי תעריפי המים לצריכה ביתית: זמיר כרמי, נציג אגודת מים בשמיר, עדכן כי בהתאם להחלטת רשות המים והרגולציה המחייבת, יעודכן תעריף המים לצריכה ביתית עלפי התקנות החדשות. אגודת המים של שמיר תמשיך לעקוב אחר צריכת המים,

מחיר המים	עד ינואר 2023	מינואר 2023	* קולחי גליל עליון
מחיר לכמות מוכרת	₪ 2.70	₪ 3.97	₪ 3.97
מחיר מעל לכמות מוכרת	₪ 6.30	₪ 10.37	₪ 10.37
*כמות מוכרת	3.5 מ"ק לחודש לנפש	3.5 מ"ק לחודש לנפש	* קולחי גליל עליון מחייבים תמיד במחיר תקנות מלא, גם כשניתן לתת הנחה
*אגרת ביוב	₪ 27 לחודש לנפש	₪ 27 לחודש לנפש	₪ 5.62 למ"ק ממוצע בצריכת חורף



1.6.2023, הם חברו לצוות הנוי לניקוי יסודי של הנחל. היום היה מוצלח ביותר, והנחל מעושב ומנוקה להפליא. תודה לחברי המכינה ולדודו וצוותו, שקיבלו אותם במאור פנים. רשמה: צרויה רונן

חניכי שלוחת ברעם של מכינת הגליל העליון השתתפו ביום ספורט באולם הספורט שלנו, ולהרגשתם לא נהגו במקום בכבוד הראוי. הם ביקשו לבוא ליום התנדבות בשמיר, כדי לתקן את הרושם שנוצר, וביום ראשון,

קיבלתי מדליה

יש עדיין דבר כזה? פעם, כשמישהו התרברב בעשייתו, אבא שלי היה שולף לעברו: "המשאית עם המדליות תכף תגיע". הורגלנו בקיבוץ פחות להתבלט, אבל כן להתגאות בהישגים ממשיים, כמו מדליה או ניצחון בספורט. הפעם קיבלתי מדליה על העשייה שלי למען אירוע מורשת אקסודוס - "מקזבלנקה להמבורג" שתכף אספר עליו. אנסה לפרט את תחושותי ופרשנותי למקרה, ויש גם סקופ בעניין הסרט אקסודוס (1960) בכיכובו של פול ניומן.

לפני כמה חודשים קיבלתי טלפון מציקר, שהודיע לי כי אריה מהגרעין עומד להתקשר אלי (אריה איתמר, 84, גרעין תמיר). כשקיבלתי את שיחת הטלפון המיוחדת שמעתי מעבר לקו אדם צעיר, נמרץ וממוקד. הוא סיפר לי בהתלהבות על המופע שקם בתקופת הקורונה, על הסיפור המיוחד, ועל החשיבות הרבה שיש בעיניו לחיבור בין אנשים, במיוחד בתקופה שבה אנו נמצאים. אריה שם דגש מיוחד על קבוצת המעפילים באוניה אקסודוס, שכונתה "הקבוצה הצרפתית". הוא עצמו היה ילד בן פחות מעשר כשעלה ארצה על אונייה זו. יש חוויות שהוא זוכר, ולימים אסף מידע וחבר לצוות "מורשת אקסודוס". אריה חקר את עניין ה"קבוצה הצרפתית" שמנתה כ-50 מעפילים יהודים מארצות צפון אפריקה, ביניהן מרוקו ותוניס. הוא אסף מידע רב על אנשים שהם או בני משפחתם עלו ב"אקסודוס", ויצר סרט דוקומנטרי בשם "מקזבלנקה להמבורג".

לקראת סיום שיחתנו, אריה ביקש דבר אחד שחשוב לו מאוד: שבהצגת הסרט יהיה קהל מעורב ממקומות שונים, ובעיקר הוא ישמח אם יהיו בני נוער ואנשים מקרית שמונה והסביבה. בקשתו לא נחתה עלי משמיים, אלא התחברה בול לכותרת שבחרתי בדיוק באותו זמן לתקופה זו של פעילות: "אביב של חיבורים בגיל השלישי". אין זמן טוב ומתאים מזה, שבו אנו חווים קושי גדול וקרע בין אנשים במדינה ואפילו בתוך אזורנו וקיבוצנו הקטן. ואני, מבחינתי, אעשה הכל למען חיבורים-חיבורים-חיבורים!!!

ביום 7.6.2023 התכנסנו במועדון לחבר של שמיר, אנשים משמיר, להבות הבשן, כפר בלום, מנרה, קרית שמונה ועוד! היה ערב תרבותי מרגש, מרתק ומהנה, שכלל הקרנה של קטעים מהסרט "מקזבלנקה להמבורג", קטעי נגינה, וסיפורם האישי של אריה ושל גילה ודינה - אחיות תאומות שהוריהן עלו באקסודוס והן דור שני



למעפילים. הן סיפרו את סיפורן האישי והשמיעו קטעי נגינה במפוחית. דאגתי גם לארח את החבורה הלא-צעירה: לבוקר המופע תוכנן להם סיור אמנות ואנשים בשמיר, שכלל ארוחת בוקר בחדר האוכל, מפגש עם מיכה כגן ואמנות בשבילי שמיר, ביקור אצל ערגה בן יעקב בגינה ובבית המיוחדים במינם, פסיפס ופסלים, צילומים של הנוף, דולמנים וציורים של משה כגן. בהמשך פגשנו את מיכל פרטיג בגלריית הצילומים ושמענו את סיפורה, ומשם המשכנו למפגש עם יעל שפיגלר, עם סיפור הגוציה והאמנות המיוחדת שלה. הכל היה נפלא ומרתק אפילו לי, שאני מכירה הכל, ובעיקר דרך עיניהן של האורחות שהתלהבו מהגינות והגינות, מהאמנות השזורה בשבילי הקיבוץ ומהאנשים שפגשנו בדרך. הפרשנות שלי: אז למה קיבלתי מדליה? אריה החליט להעניק לי אותה כאות הוקרה על פועלי למען קיום הערב, אבל יותר מהכל אני מאמינה שזה עוד ציון דרך בשבילי, סימן שאני עושה משהו טוב, שאנשים מעריכים את העשייה, את החיבורים ואת ההשקעה. וכן, חשוב בעיני להכיר ולהוקיר, לתת מקום ולהודות לי על ההשקעה מעצמי, על הסבלנות והסובלנות, על השיתוף של אנשים רבים, על הניסיון להקשיב ולתת מענה בתחומים שונים, ועל לקיחת התפקיד על עצמי הכי



ברצינות והכי בראש פתוח ולנסות לתת לכמה שיותר אנשים מענה לפנאי שלהם, ולצורך שיש לכל אדם בחברה, תרבות ומשמעות.
סקופ: בסיום הערב אנשים שיתפו ידע וסיפרו על ההיכרות שלהם עם האקסודוס. יובל יגר סיפר על סגירת המעגל האישית שלו, כיוון שהיה אחד מהניצבים בסרט עם פול ניומן. בתגובה אמרתי לו שתמיד ידעתי שיש לו LOOK של שחקן קולנוע. 😊

בצילומים:

המדליה, אריה ואני, הסיור עם מיכה כגן, מפגש עם האומניות המקומיות ערגה, מיכל ויעל.



נעים להכיר - והפעם עם דפנה שגב ונטע מירון / נמרוד רונן

בעלוני שמיר האחרונים היו כמה ראיונות מעניינים עם צעירים שחזרו לשמיר בגל החוזרים האחרון. התהליך של חשיפתם לכל הקיבוץ עורר בי, כמקשר צעירים, רצון ליצור גשר גם אל בני קיבוץ בחופשה שעדיין לא חזרו לכאן, כדי להכיר לקהילה את האנשים הטובים שיצטרפו אלינו בשנים הקרובות. אני רוצה להודות לדפנה שגב ונטע מירון, על האומץ להיות הראשונים שבחבורה.

נטע, בנם של מירי ואיל, נכד של טובה ומשה ואח של מור, מיה ועומר, התחיל ב-2016 ללמוד בתוכנית "צוערים לשלטון מקומי" באוניברסיטת בן גוריון בבאר שבע. לא משנה שהוא עזב את התוכנית אחרי שנה - מה שחשוב זה שהוא פגש שם את דפנה, ומאז הם ביחד! אחרי שהפסיק ללמוד בתוכנית הזו הוא חיפש תחום להשלים בו את התואר הראשון, והגיע לחוג לפילוסופיה. דפנה, ילידת באר שבע, בדיוק התחילה ללמוד פילוסופיה ופסיכולוגיה, והם נפגשו על ספסלי האוניברסיטה, "בין אפלטון ללוגיקה". עדיין יש חילוקי דעות בשאלה מי עשה את הצעד הראשון, אבל דפנה שלחה את ההודעה הראשונה, שהובילה לדייט ראשון (שהוכרז כדייט רק בדיעבד) על הדשא בבן גוריון. "באר שבע מאיצה מערכות יחסים", אומרת דפנה. "אזור הסטודנטים הוא כמו קיבוץ קטן, וכולם מכירים את כולם ויודעים הכל". אחרי שמונה חודשים ("במקרה התפנתה דירה של סבתא של דפנה...") הם עברו לגור ביחד, ונטע החליט להישאר בבאר שבע ולחכות שדפנה תשלים את התואר. הוא מצא עבודה בחברת פרסום במצפה רמון. בינתיים התחילה הקורונה, וכל החברים שלהם עזבו את באר שבע ועברו לתל אביב. "אני הייתי נשאר בבאר שבע אלמלא הקורונה", נטע אומר. "היה לנו ממש טוב שם, עם הרבה חברים קרובים שהיו ממש קהילה. אבל כבר לא הייתי סטודנט, ובלי חברים - לבאר שבע כבר לא היה את הקסם שלה". הם עברו לתל אביב, כשדפנה מסיימת את השנה השלישית ללימודים בבאר שבע, ונטע מתחיל מיד לעבוד בירושלים. לפני כשמונה חודשים הם התחתנו, ואחרי ירח דבש במקסיקו חזרו לארץ להמשך הלימודים והעבודה.

תחילת העבודה של נטע בירושלים הייתה בכנסת, כיועץ פרלמנטרי במשך שנתיים לחברת הכנסת יעל הון-בן משה, שהייתה גם מנכ"לית מפלגת "כחול לבן" שהקים בני גנץ, והיא גם חברת קיבוץ. הוא אומר שאלה היו שנתיים מרתקות, גם בתוך המפלגה וגם בזכות האפשרות לקדם דברים חשובים לו, בין השאר בצפון.

בינתיים הוא התחיל ללמוד לתואר שני במדיניות ציבורית בירושלים, שאותו הוא עומד לסיים השנה, ובהמשך החל לעבוד כיועץ למנכ"ל המשרד להגנת הסביבה. העבודה

מעניינת וחשובה, והוא נמצא בצמתים חשובים של קבלת החלטות וגם מצליח להשפיע ולהשמיע את עמדותיו. יחד עם זאת - הוא נמצא מספיק שנים בעולם הפוליטי ויודע שזה מקום שהדברים קורים בו מהר ובאופן לא צפוי. ממשלות נופלות, מפלגות נכנסות לקואליציה ויוצאות ממנה, וכמו שהוא אומר - "בפוליטיקה אין יציבות תעסוקתית". יכול להיות גם שיחליט לסיים את התפקיד מיוזמתו, כדי להספיק לעשות עוד תפקיד משמעותי לפני החזרה לשמיר, המתוכננת לעוד כשנתיים, בלי נדר. דפנה היא בת 29, וכאמור סיימה לפני שנה תואר ראשון בפסיכולוגיה ופילוסופיה. היא מספרת ששנות הלימודים היו נפלאות, ושהיא ממש התאהבה בתחומים שלמדה ובשילוב ביניהם. אחרי הלימודים היא לקחה שנה הפסקה, שבמהלכה עבדה והתמיינה ללימודי פסיכולוגיה קלינית - מיונים קשים וסוחטים, להרגשתה. היא התקבלה לאוניברסיטת בר אילן, וכיום מסיימת את השנה הראשונה של התואר השני. מדובר בשנתיים לימודים ובעוד ארבע שנים התמחות. כרגע היא גם עובדת יום בשבוע בסטארט-אפ בתל אביב ("זה לא בשבילי, אבל כסף טוב"). השנה כבר עבדה במסגרת הלימודים עם שני מטופלים בקליניקה של האוניברסיטה, ומהשנה הבאה תעבוד ב"שלוותה".

מאיפה המשיכה לעולם הפסיכולוגיה? דפנה: "בתיכון חלמתי ללמוד ביולוגיה, ועם השנים למדתי שיש בי אינטואיציה לאנשים ורגישות לסביבה. האמת היא שתמיד אמרו לי 'מתאים לך להיות פסיכולוגית'. תוך כדי הלימודים הבנתי שהטיפול עצמו מעניין אותי. אני רוצה לטפל עד גיל 90! נראה לי שזה אף פעם לא נמאס. הנפש האנושית פשוט מרתקת. מרגש לראות אדם מבין פתאום משהו על עצמו. רגע של הבנה שעושה סדר...".

נטע, רוצה לספר על רגע משמעותי במיוחד שחוות בעבודתך במערכת הפוליטית? "אני יכול לספר על שתיים או שלוש נקודות מתקופת העבודה עם 'כחול לבן': ערב הבחירות, לפני הקמת ממשלת השינוי, אף אחד לא האמין שגנץ ייבחר. בסקרים המפלגה לא עברה את אחוז החסימה, וכולם קראו לו לפרוש. אנחנו, במטה שלו, עבדנו מאד מאד קשה, והתוצאה הייתה כידוע מפתיעה לטובה - שמונה מנדטים. ניצחון גדול כנגד מעט מאד סיכויים".
איך הרגשת ביום הבחירות? "ביום עצמו הרוב כבר נעשה קודם, אבל היינו ברכבת הרים רגשית, נעים בין דאגה לתקווה. קצת לפני המדגמים התחלנו לקבל אינדיקציות לתוצאה הצפויה. יעל רוט-בן משה, המועמדת שאתה עבדת, הייתה במקום שמיני ברשימה. זה היה קליימקס אדיר, וגם הבטיח לי, באופן אישי, המשך עבודה עם יעל". נקודה שנייה שקשורה להקמת ממשלת השינוי: "אני גדלתי לתוך ממשלות של נתניהו", נטע מסביר. "לכן הקמת הממשלה הייתה רגע משמעותי בשבילי, וגם אירוע כמו העברת התקציב בממשלה, תקציב עם הרבה

הכיוונים. מצד אחד הרעיון של חיי קהילה, כשהכל סביב ידוע ומוכר, הוא מקסים. מצד שני, יהיה לזה בטח מחיר. כרגע בעיקר מסקרן אותי איך זה יהיה, לגור בשמיר". נטע מוסיף: "היום אני מרגיש שתל אביב קצת גדולה עלי. שמיציתי אותה. עדיין מוזר לי ללכת ברחוב ולראות מאות ואלפי אנשים שאין לי מושג מי הם. כלפי שמיר יש לי היום גם ראייה 'אנתרופולוגית'. אני רואה מקום קטן ומסודר, שהחיים בו קלים ונוחים, ושמהרבה בחינות הוא מין עולם קטן, עם אמוציות והתרחשויות פנימיות. אני סקרן איך יהיה לחזור: האם יישמר בי המבט החיצוני,

רפורמות שעבדנו עליו ממש קשה". עוד אירוע משמעותי היה "יום הגליל" בכנסת, שנטע היה בין מפיקיו: "הבאנו לשם ראשי מועצות, מנהלים, אישי ציבור מהגליל. שם ניתנה ההבטחה הראשונה להקמת אוניברסיטה בגליל. הצלחנו להעביר הרבה כסף לבתי חולים באזור ולהקמת מיון קדמי בקרית שמונה. היו הצלחות נוספות, כמו ההחלטה על הארכת כביש שש לצפון. הייתי שם במקום מקצועי אבל גם במקום אישי, כבן הגליל".

איך אתם נערכים לאפשרות של חזרה לשמיר?
נטע: "מבחינתי - מצד אחד החזרה טבעית לגמרי. יש לי



שרואה היום את העולם הקטן ולא לוקח כל דבר שקורה בו ברצינות מלאה, או שאמצא את עצמי נכנס ברצינות והתלהבות לכל פרטי החיים בעולם הקטן הזה?" מהשיחה עם דפנה ונטע עולה שעניין התעסוקה הוא השאלה הבוערת במעבר לשמיר. אני (נמרוד) מקווה ומאחל להם שימצאו את מה שהם מחפשים, או שיצליחו ליצור אותו כאן לעצמם. תודה לכם, דפנה ונטע. הייתה שיחה מעניינת ומלמדת, ואני כבר מחכה שתחזרו לכאן ותשתלבו בדברים הטובים שקורים פה. בהצלחה, ולהתראות!

פה משפחה, חברים, אני בן שמיר ואוהב את הקיבוץ. אני גם מאד מעורב ומיודע במה שקורה כאן. אבל מצד שני - מבחינת תעסוקה שמיר נמצא במקום בעייתי". לדפנה יש חששות. רוב המשפחה שלה בדרום, וההורים מתכננים אמנם מעבר לתל אביב בעתיד, אבל גם זה עדיין רחוק מאד משמיר. "כללית אני אוהבת מאד את הרעיון של חיים בקיבוץ, 'בטבע', ותמיד אהבתי. אבל המרחק בהחלט מפחיד", היא אומרת. "המעבר הזה הוא גם מסקרן, וגם מעלה חשש. אני לא מכירה חיים כאלה, וזה זר לי משני

מעבר חברת הילדים בשמיר למתכונת של תלתונים / מאי יחזקאל

ועדת החינוך הבלתי פורמלי החליטה שהחל משנת הלימודים הקרובה, תשפ"ד, יעברו בתי הילדים של כיתות א'-ו' לעבוד במתכונת של תלתונים, במקום הדואונים הקיימים היום.

בשנים האחרונות כלל כל אחד מבתי הילדים של החינוך הבלתי פורמלי בשמיר שתי שכבות גיל - כיתות א'-ב' ב"חצב"; כיתות ג'-ד' ב"שיבולת", וכיתות ה'-ו' ב"מנגו". מתכונת זו התבקשה בזכות הצמיחה המשמעותית במספר הילדים בשמיר לאחר הצטרפותם המבורכת של תושבי ההרחבה למערכת החינוך המקומית, והיא החלה אחר שנים רבות של פעילות במתכונת של תלתונים. בימים אלה, וגם בעתיד הנראה לעין, מספר ילדי החינוך הבלתי פורמלי הולך ומצטמצם, וכך גם מספר הילדים בכל בית. הדבר מעמיד בפנינו אתגרים חברתיים וקשיים תפעוליים, כמו למשל צמצום המגוון והסביבה החברתית בכל בית, קושי בקיום פעילויות הדורשות מספר מינימלי של ילדים, פגיעה ביציבות הבית, ועוד. על רקע זה החלה מערכת החינוך הבלתי פורמלי לבחון בשנת 2022 את המצב הקיים, ולהציע חלופות אפשריות לשיפור. במסגרת זו נערכו דיונים פנימיים בצוותים ויחד עם ועדת החינוך, פגישות עם יועצים ואנשי חינוך חיצוניים, לימוד של מערכות מקבילות, ופגישות עם הורי המערכת והנהלת הקהילה. הבחינה העלתה כי עבודה במתכונת של תלתונים עשויה לתת מענה הולם לאתגרים הקיימים, וליצור אינטראקציות חברתיות מגוונות יותר ואפשרויות לפעילויות מורכבות יותר. התלתונים ייצרו יציבות לילדים, שיעברו בית רק פעם אחת ולא פעמיים; יאפשרו המשכיות חברתית וחינוכית בכל בית; יחזקו את הקשר ואת עבודת צוות המדריכות/כים עם הילדים, ויחברו בין שכבות גיל שונות.

בהסתכלות מערכתית רחבה מצאנו יתרונות נוספים למעבר לתלתונים, שישפיעו לטובה על כלל המערכת: ריכוז הילדים בשני בתים יפנה בית נוסף לשימוש הנוערי, שכיום נמצאים בבית אחד המכיל כ-80 ילדים מכיתות ז'-יב' ללא הפרדה גילית. בנוסף - תפקיד מנהל החינוך הבלתי פורמלי מקיף היום את כל צדדי הפעילות של המערכת, הפדגוגי, האדמיניסטרטיבי והלוגיסטי, וזה יוצר עומס עבודה לא-סביר ומקשה על מיקוד ופיתוח העבודה

החינוכי של הפעילות כמו ליווי הצוותים, הכנת תוכניות עבודה חינוכיות, הדרכה ומתן מענה פרטני לילדים. לצד שני אלה - המעבר לתלתונים ייתן פתרון זמני נוח במהלך השיפוץ של מבנה "שיבולת" בשנה הקרובה.

חשוב לציין שבתוך תהליך הבחינה עלו חששות של הורים לילדים הצעירים במערכת, כי המעבר למתכונת החדשה עלול להקשות על הפעילות ב"חצב" בגלל צפיפות, מספר ילדים גדול וחיכוך אפשרי של הקטנים עם ילדים גדולים יותר. החשש מוכן בהחלט, והוא עלה גם מצד ועדת החינוך ואנשי צוות, אך לאחר בחינה יסודית של הנושא מצאנו שהמערכת יכולה וגם צריכה לספק מענה ראוי לחששות, בין היתר על ידי עבודה בקבוצות קטנות, חיזוק הצוות ושינוי הגדרות התפקיד, וגם שימוש נכון בחלל בית הילדים ובמרחבי עבודה נוספים.

אז מה הולך לקרות עכשיו?

- משנת תשפ"ד תעבור מערכת החינוך הבלתי פורמלי לעבודה במתכונת של תלתונים - בית לשכבות א'-ג' ובית לשכבות ד'-ו'.
- ימונה רכז פדגוגי במשרה מלאה, שיהיה אחראי על התחום החינוכי במערכת. הגדרות התפקיד ותחומי האחריות שלו פורטו במכרז שפרסמנו לאחרונה.
- מבנה "שיבולת" ישופץ החל מספטמבר 2023, ובזמן השיפוץ יפעל תלתון ד'-ו' במבנה "מנגו" הנוכחי. לאחר מכן יעבור התלתון למבנה המשופץ, הנועריים הצעירים יתמקמו ב"מנגו", והנועריים הבוגרים יתפסו את מבנה הנועריים הנוכחי.

אנחנו מאמינים שמתכונת העבודה החדשה והשינויים המפורטים הם נכונים וחשובים, ויחזקו את מערכת החינוך הבלתי פורמלי בשמיר בטווח המידי והארוך. כמו בכל תהליך של שינוי, גם כאן יהיו ודאי אתגרים צפויים ובלתי צפויים, אבל אנחנו בטוחים שמערכת החינוך והקהילה החזקה של שמיר יתמודדו אתם בצורה הטובה ביותר. תחום החינוך הבלתי פורמלי, בכל הארץ ובאזורנו בפרט, עובר ימים מאתגרים ביותר. מחסור בכוח אדם, אילוצים תקציביים, שינוי בסדרי עדיפויות וגורמים נוספים מקשים מאוד על יצירה ושימור של פעילות משמעותית, במיוחד בקהילות קטנות ומרוחקות. המערכת של שמיר היא נווה מדבר של פעילות יציבה ומשמעותית, הודות לצוות מסור ואיכותי, קהילה תומכת ותורמת, ולא פחות חשוב - הורים מעורבים ומגויסים לשימור ושיפור. ננסה לשמור על כך לטובת ילדינו.

התוכנית לפי שנים ומבנים:

שנה	מבנה "חצב"	מבנה "שיבולת"	מבנה "מנגו"	מבנה נעורים
תשפ"ג (נוכחית)	דואון חצב א'-ב'	דואון שיבולת ג'-ד'	דואון מנגו ה'-ו'	נעורים צעיר ז'-ט' נעורים בוגר י'-י"ב
תשפ"ד	תלתון חצב א'-ג'	שיפוץ	תלתון מנגו ד'-ו'	נעורים צעיר ז'-ט' נעורים בוגר י'-י"ב
תשפ"ה	תלתון חצב א'-ג'	תלתון מנגו ד'-ו'	נעורים צעיר ז'-ט'	נעורים בוגר י'-י"ב

החינוכית. ארגון כוח האדם במתכונת של תלתונים יאפשר לנו ליצור תפקיד חינוכי משמעותי חדש: רכז פדגוגי, שיתמקד בפן

למכינת "דרך ארץ"; קרן סגל יוצאת למכינת בינ"ה; רוני גמרסני יוצאת לפנימיית "בית אלישע"; מתן בלחסן יוצא לעמותת "הגל שלי", ומורן רותם יוצא לפנימיית "נירים". יוני רוזנבלט ונועם כהנא נמצאים במיונים לצה"ל, וזוהר יניב מתגייס באוגוסט. בשם כולנו אני מאחל לחברי הקבוצה המקסימים הצלחה רבה בדרכם החדשה ואחריה, ושיחזרו הביתה עם שפע חוויות משמעותיות ומלמדות.

כמדי שנה, ורגע לפני שהם מתפזרים לכל רוחות השמיים, ערכנו - צוותי הנעורים והצעירים בשמיר - ערב פרידה משכבת מסיימי י"ב בצ'רני לייק, כדי לחגוג את מעברם מהנעורים אל הדור הצעיר בקיבוץ. נערי השכבה הם מתן בלחסן, רוני גמרסני, תומר טל, זוהר יניב, מעין כהנא, נועם כהנא, עידן כץ-שלו, קרן סגל, יוני רוזנבלט, מורן רותם, אורן שפיגלר.

כמו ברוב השנים האחרונות, גם השכבה הנוכחית מתאפיינת באחוזי התנדבות גבוהים מאד לשנת שירות, כשמונה מתוך עשרת המסיימים יוצאים להתנדב במוסדות שונים המשקפים את פניה המגוונים של החברה הישראלית: עידן כץ שלו יוצא לבית הנוער "קדמה" בבת ים; מעין כהנא יוצאת לעמותת "עמיחי"; אורן שפיגלר יוצאת לבית אקשטיין - "המדרשייה"; תומר טל יוצא



מימין לשמאל: אילון נאור, מדריך נעורים; מאיה מירון, מדריכת נעורים; קרן סגל; אורן שפיגלר; עידן כץ-שלו; רוני גמרסני; יוני רוזנבלט; תומר טל; מתן בלחסן; מעין כהנא; מורן רותם; נמרוד רונן, מקשר צעירים



היה איש על מיטיה סטרקין / ניר יהודאי

שלו, שנעשו בעיפרון וסיפרו בתמונות את מסעה של קבוצת המעפילים באוניה. האיורים הופיעו בעלון מיוחד בשם "נתיב הייסורים", שיצא לאור בשמיר באוקטובר 1959 והוקדש למעפילים אנשי הקיבוץ שעלו בכמה אוניות עשרים שנה לפני כן.



חלון תצוגה עם פוחלצים שמטיה יצר ועיצב בבית אוסישקין בשנות החמישים

באחד מעלוני הקיבוץ מתחילת שנות הקיבוץ ("השבוע" מספר 4 (94), 13.12.1946), מצאנו רשימה מאת החברה מריטה (אנגלברג-בן דוד), שכתבה על תערוכת ציוריו של מיטיה שנתלתה בחדר הקריאה החדש שנפתח אז. הכותבת התייחסה לעולמו של האמן, המתלבט בין רצונו לממש את נטיותיו האמנותיות לבין הצורך להשתתף בחיי העבודה הקשה, שאינם מאפשרים התפתחות רצויה. לדבריה, מיטיה סיפר בדבריו על הציורים והתערוכה כי הוא מרגיש שעדיין לא הגיע לשלמות ביכולתו לבטא בציוריו את מלוא הרושם שמשאירים בו נופי הקיבוץ, עם שיפולי ההר, אדמת העמק והישובים הפזורים בסביבה. בסיום הרשימה הביעה מריטה תקווה שהחברה ומוסדות הקיבוץ יצליחו, באמצעים הדלים העומדים לרשותם, לעודד את היצירה האמנותית המקומית, ואיחלה למיטיה הצלחות לאחר שימצא את דרכו בתחום הזה.

באותו עלון כתב גם מוסיא רזין על רשמיו מהתערוכה: "... בישובנו המתפתח, תורם גם האמן את תרומתו. מעשיר הוא את חיינו עם גוון נוסף, תרבותי. רבים הקשיים בהם מתלבט האמן בקיבוץ, הנתון כולו ליצירת הבסיס לקיומו



שנת הלימודים 1960-1961, המוסד החינוכי של השומר הצעיר בעמיר, כיתה ' - "רימון": "...ילדים, עכשיו ניכנס בשקט לאזור בריכות הדגים של קיבוץ עמיר, נלך לאט, נסתכל סביב ונקשיב טוב, ואחר כך נדבר על מה שראינו, ציפורים, חיות, צמחים וכו'..."

שנה או שנתיים לפני כן, בכיתת בית הילדים של קבוצת "רימון" בשמיר, על מדף גבוה, יכולנו לראות ציפורים ואולי גם חיות (מי זוכר?) שנראו כאילו זה עתה נכנסו והתיישבו או נעמדו שם. מיליא, המורה, הסביר לנו שאלה פוחלצים. מילה שלא הכרנו עד אז. לכל אותם דברים היה אחראי איש בשם מיטיה סטרקין, ששמו הפרטי עוברת למירון, אבל נראה שכאן בשמיר לא הרבו לפנות אליו כך. היום אנחנו עסוקים מאד בהווה ובעתיד, אך מדי פעם יש צורך להפנות את המבט ואת תשומת הלב גם אל אנשים ואירועים מהעבר, שלא תמיד זכו להתייחסות מתאימה.

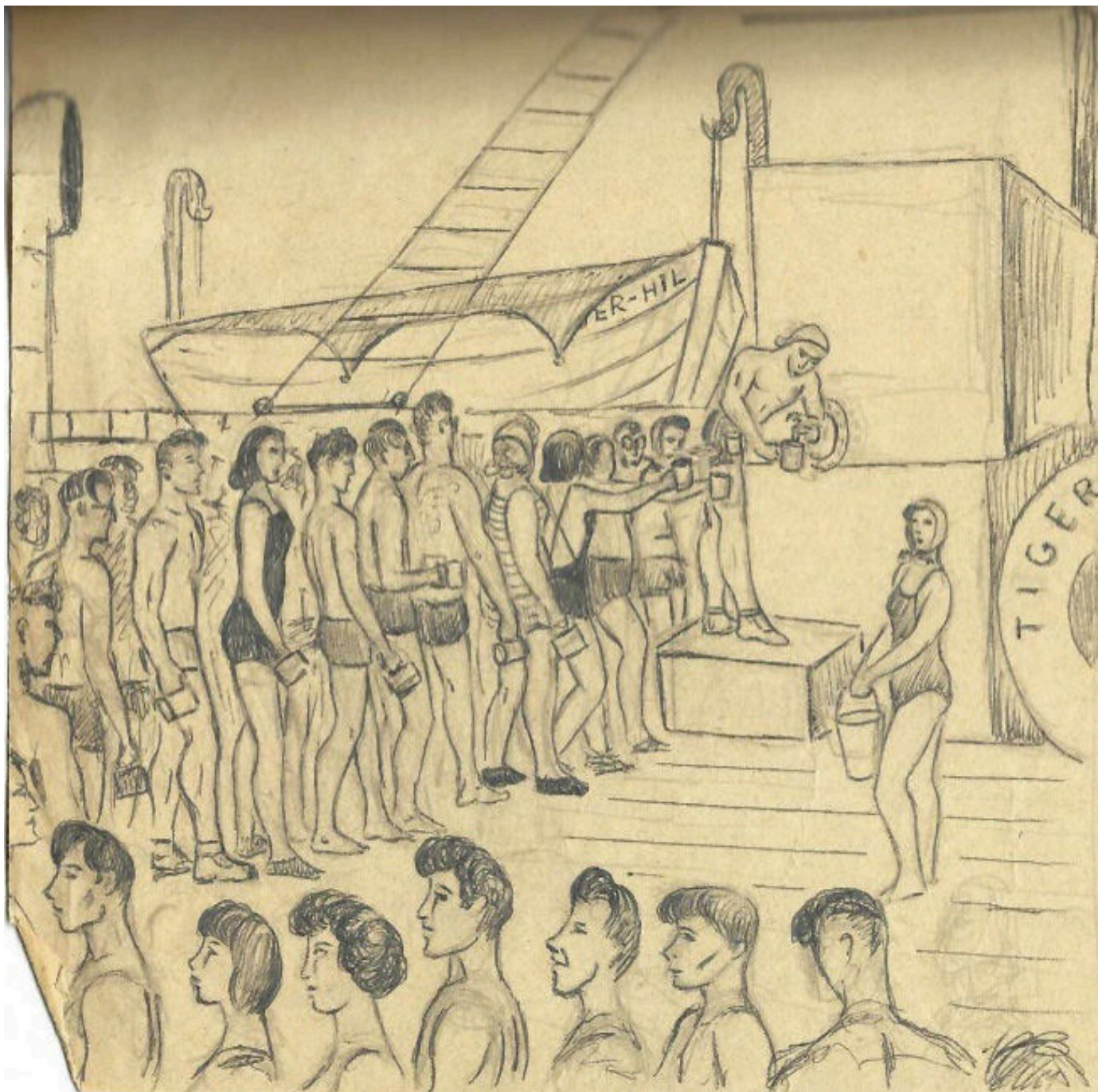
מיטיה נולד ברומניה ב-4.3.1919 ועלה ארצה ב-1939 באוניה "טייגר היל" עם גרעין "יסעור". הוא חי בשמיר עד ראשית שנות ה-60 של המאה הקודמת, ונפטר בשנות השמונים. אני עוד זוכר את אמו, אמא (שרה) סטרקין, שעלתה לארץ ב-1941 וגרה באחד מחדרי "שיכון א'". רשימה זו מוקדשת לזכרו של מיטיה, בבחינת מעט המחזיק את המרובה.

מיטיה, שהגיע לשמיר ב-1.9.1939 עם חברותיו וחבריו לגרעין, נודע - בראייתו החדה ובתבונת כפיו, כאמן ואמן בנפשו. בארכיון הקיבוץ שמורים כמה רישומים - איורים

וקידומו. מעטות הן האפשרויות, קשים התנאים...". בעלון מיום 7.2.1949 דווח כי במשך השבוע הוצגה בחדר הקריאה תערוכה מצוריו של הצייר הספרדי פרנסיסקו דה-גויה, ובמסגרתה הרצה מיטיה על הנושא: "ציירים ספרדיים".

כישרונותיו של מיטיה זוהו בשלב מוקדם מאד ונודעו גם מחוץ לגבולות "המחנה". כבר ב-1954 הוא התחיל לעסוק בפחלוץ חיות בסמינר הקיבוצים, וכשחזר לאחר שנתיים לשמיר ביצע את עבודות הפחלוץ והאיורים מאירי העיניים שבבית אוסישקין בקיבוץ דן. בסוף שנות ה-50 החל מיטיה לעבוד במדרשה החקלאית "רופין" כמאייר מדעי, ובינואר 1963 שלח המזכיר דאז, ברושי, מכתב למדרשה ולמיטיה עם אישור להמשך עבודתו שם, כנראה בנסיבות עזיבתו את הקיבוץ. רסיס מידע נוסף המעיד על עולמו

האמנותי קיבלתי מפרופ' יוסי יסעור מהמרכז האקדמי רופין, שכתב לי: "... התחלתי לעבוד ברופין בשנת 1979. עבד כאן מישהו בשם מירון (אני כמעט בטוח) שצייר צמחים (נדמה לי). זכור לי פעם ששמעתי במשרדי את הטוקטה ופוגה של באך בעיבוד בוזוני, והוא עבר ואמר 'באך-בוזוני' ... איני יודע את קורותיו לאחר מכן...". כיוון שלא מצאתי עד מועד כתיבת הרשימה יותר פרטים ביוגרפיים על מיטיה, כולל המועד ונסיבות פטירתו, העדפתי שלא להשלים את המשפט שבכותרת במילים "ואיננו עוד". אני בטוח שכל מי שהכירוהו זוכרים אותו עד היום בהערכה רבה. יהי זכרו ברוך.



ציור של מיטיה מתוך החוברת "נתיב הייסורים"

באגף התרבות סיימנו את חודשי החגים העמוסים, ופנינו לחודשי הקיץ; לגיוס צוותי חגים לשנה הבאה ולעבודה המרובה שנדרשת לקראת שנת השמונים!
אז מה היה לנו עד כה ...

חג השבועות

השנה התגייס לחג צוות של אלופות ואלוף: אביבה להב, מירי טריגר, שולמית אלוני-דויטש ואסף דויטש, שחברו ביחד להפיק את החג. רובכם ודאי הייתם בתהלוכה ובארוחת החג, הכנתם עוגה או רקדתם בהרקדה של מוני, וחלק נכבד מכם גם הגיע לתיקון ליל שבועות הראשון בקיבוץ. ועם זאת, אתם כנראה לא יודעים באיזו מלאכה מדובר, וכמה השקעה נדרשת להרמת חג שבועות בשמיר. תודה גם לטל מאיר ונועה פיצר, שלקחו על עצמן את פרויקט העוגות.

מטרתו של תיקון ליל שבועות הראשון שלנו הייתה מפגש ופתיחת פתח לשיחה מעמיקה והכרת עולמם של חברי קהילתנו. מעין, תומר ואלה שמואל; גדי ומאי להב, ולילך צליק ואורי מרגלית הכינו מפגשים על נושאים הקשורים לחג ולנו כקהילה. היה נעים מאוד להיפגש בספריה ולשבת יחד, כ-40 חברים, לשוחח על עניינים שמעבר ליום-יום וגם על סוגיות שבוערות לנו. תודה רבה לחברי הצוות, וכולי תקווה שהם ימשיכו איתנו לחגי השבועות בשנים הבאות!



שיפוצים שונים במבני תרבות

הגלריה הקיבוצית על שם משה כגן משתפצת במבנה הגטו האמצעי. היא תציג בחציה יצירות של משה, ובחציה השני עבודות של אמנים עכשוויים שונים. בינתיים אנחנו מחפשים לה אוצר/ת. אם אתם מכירים מי שיכול להתאים, אשמח שתפנו אותו אלי.

חדר מוזיקה קהילתי

שיפוץ חדר המוזיקה מתוכנן בימים אלה, במבנה הגטו הקרוב ביותר לכביש, ליד משרדו של יוחאי פלדמן. הוא מתוכנן להיות בית לכל המוזיקאים של שמיר, ויאפשר מקום לחזרות של הרכבים ויחידים. את השיפוץ מתכננת ומובילה יחד איתי יובל פלדמן.

התאמת פינות למידה בספריה

השיפוצון בספריה הסתיים. במהלכו הפכנו את ספריה הדיסקים לחלל למידה ועבודה במחשב, חשפנו חלונות ישנים באזור המטבח, והחלל הוסב לאזור למידה קבוצתית ולמקום לשבת בו וליהנות מספר ושיחה.

גינת כלבים

הגדרות לגינה כבר עומדות, ומתי חלפי - האחראי עליה - עומל על הפינישים האחרונים.

אלעד גוטליב נכנס לניהול ברגיאת

בראשית יוני אלעד גוטליב נכנס לניהול הפאב ובית הקפה. הוא בא עם תשוקה גדולה לתפקיד, ניסיון עשיר וחזון למקום לשנים הקרובות. אלעד קפץ מיד למים, כשירש ממירית את הופעתו של מני בגר וניהל את העניינים בטבעיות ובנועם. אני מאחלת לו הצלחה, ובטוחה שיהיה נעים וטוב לעבוד איתו כקהילה.

זו גם הזדמנות להיפרד, שוב, ממירית מירון המקסימה, שסיימה שנתיים וחצי כמנהלת ברגיאת ותחום הפנאי בקיבוץ. מירית נכנסה לתפקיד יחד איתי, ויחד למדנו הרבה על התרבות הקיבוצית ועל עבודת צוות בקהילה. תודה על הזמן שהיית איתנו, ומאחלים לך הצלחה רבה בתפקידך החדש בעמותת "אבני דרך".

מחפשים: אחראית/ת פנאי ואחראית/ת חגים בשמיר

אנחנו מחפשים אחראית/ת לתחום הפנאי בקיבוץ, ועדיין מחפשים אחראית/ת חגים! אם את/ה האדם המתאים - אשמח לשמוע ממך!

חודש הגאווה

זו השנה השלישית שאנחנו מציינים בשמיר את חודש הגאווה, שנועד להדגיש את היופי והשוני שיש בכל אחד מאיתנו ואת הזהויות המיניות השונות והמרובדות הקיימות בעולם, ולהזכיר שהמאבק לשוויון ולחברה צודקת עוד לא נגמר. נציין את חודש הגאווה בשני אירועים:

ביום ד', 28.6, בשעה 20:00, יוקרן במועדון לחבר הסרט בעילום שם - בחזרה לרצח בברנוער. זהו סרט דוקומנטרי של אחד משורדי האירוע - אהוד מרדכי, והוא זכה בפרס בפסטיבל "דוקאביב" 2022. אחרי ההקרנה תתקיים שיחה עם היוצר. הסרט מוקרן בשיתוף המועצה האזורית



והמשרד לשוויון חברתי. יום לאחר מכן, ביום חמישי, 29.6, תופיע אצלנו בפאב חבורה נפלאה ומצחיקה בשם "דראג בסלון". ההופעה מתאימה לכל הקהילה, מכיתה ט', ואני מזמינה את כולכם להגיע - ובהמוניכם! אחרי ההופעה תתקיים שיחה של השלישייה עם חברי הקהילה, ויהיה מקום לשמוע את סיפורם ולשאול אותם שאלות.

צוות שנת ה-80

אם איכשהו פספסתם - שנת ה-80 לשמיר תתחיל בינואר 2024 - ואנחנו כבר בלב התכנון וההפקה שלה. בצוות שנת ה-80 חברים טלי רותם, איריס אשל, וולטר מוצ'ניק, לילך רונן, מירה הריס, מור מירון, מריה בלצר, רעות לנדמייסטר, מתי בר אלון, עובד בן זאב ואני. אחרי כמה פגישות עם הקהילה להצפת רעיונות וחלומות, אנחנו עכשיו בפגישות מיקוד ותכנון, ובחודש אוגוסט אנחנו רוצים להביא למזכירות הרחבה תכנית לכל השנה. אם גם אתם רוצים להצטרף לצוות ולהפיק איתנו את השנה החגיגית הזו, אתם מוזמנים לדבר איתי.

מיץ פטל - הצגת ילדים

מירי מירון ומור יניב מפיקות הצגת ילדים על ידי צוות פנימי מקומי שלנו. עובד בן זאב ואני הצטרפנו אליהן כשחקנים. אנחנו נמצאים כרגע בתחילת החזרות, ובקרוב נצרך את ילדי ונערי שמיר ואת הקהילה כולה לעשייה השונה.

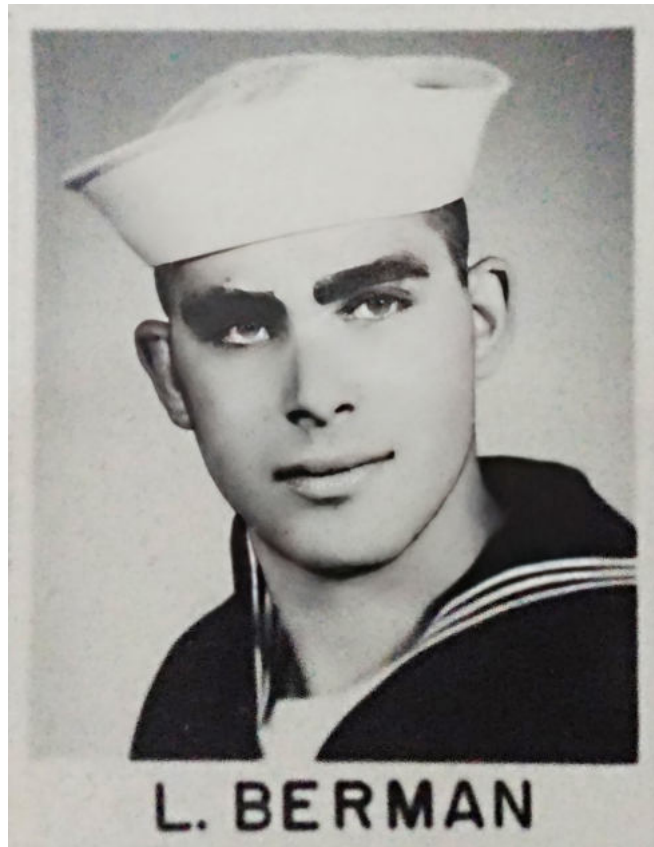
שיהיה לנו קיץ נעים, מלא פעילות ועשייה.



צילום שבועות: עינב יפת



ושדיבר על אזנו שיתגייס אף הוא לשם, ובגיל 17 אריה העדיף להצטרף למשמר החופים מאשר להירשם לקולג'. משמר החופים בנוי בעיקרו מאנשי מילואים, כשהמתגייסים משרתים בסדיר במשך חצי שנה ואחר כך נקראים באופן שוטף למילואים. הם משרתים לאורך חוף ארוך במיוחד, המתחיל בדרום בגבול מקסיקו ועולה צפונה לאורך מדינת אלסקה הענקית. הרבה מהמשימות של המשמר הן מתן שירותים לאזרחים - הצלה של ספינות ויאכטות, אספקה של ציוד, מזון ואפילו מכוניות לתושבי האזורים הנידחים של אלסקה, וכו'.



אריה שירת במשך כשלוש שנים על ספינה ענקית בגודל של משחתת, אך ההורים לחצו עליו שילך ללמוד מקצוע רציני ומכניס - רפואה, הנדסה או עריכת דין. אבל כל אלה היו ממנו והלאה! הוא נמשך דווקא לחקלאות; לא לבעלי חיים אלא לגידולים חקלאיים. ובשנים הללו, סוף שנות החמישים תחילת שנות השישים, המקום היחיד בעולם שבו עסקו יהודים בחקלאות היה במדינת ישראל. אריה נזכר במדריך ההוא בקייטנה, שסיפר על הקיבוץ בארץ, והנה המטרה הנכספת: בית יהודי בארץ-ישראל, שם הוא יוכל להתפרנס מחקלאות. ההורים חשבו שהשתגע. בבית פרצו ויכוחים גדולים, בעיקר מצד אימו שניסתה להניא אותו מהרעיון ומהנסיעה למקום המסוכן והלא-נודע, ישראל.

המסע לארץ-ישראל

המסע לארץ התחיל בנסיעה מלוס אנג'לס מזרחה, לקליבלנד. נמצא יהודי שחיפש מישהו שיביא את מכוניתו

נפגשתי עם אריה בסביון בבוקר יום ה'. הרעיון לריאיון אתו הגיע מערגה, לרגל יום השנה למלחמת ששת הימים. אריה, כמו עוד כמה מאנשי שמיר, השתתף בקרב לכיבוש ירושלים העתיקה. הערכתי שממש כמוני - רוב אנשי שמיר לא יודעים על כך.

למי שלא מכיר - אריה בן-יעקב הגיע לשמיר בראשית שנות השבעים, עם נישואיו לערגה. אחרי פרידתם הוא חי שנים רבות בארצות הברית, ולפני כ-15 שנה חזר לארץ. מזה כמה שנים שהוא מתגורר ומטופל בסביון, וכדי לשמוע את סיפורו המלא ביקשתי שישפר על עצמו מההתחלה, מילדותו. אריה יודע לספר סיפור טוב. הוא מאד כריזמטי, ולמרות שלא דיברנו על הכל חשבתי בלבי: יש פה חומרים לספר, לא למאמר בעלון! ובכל זאת, אנסה להעביר את מה ששמעתי מפיו בצורה המהימנה ביותר.

הילדות בקליבלנד

אריה נולד בעיר קליבלנד שבמדינת אוהיו שבארה"ב באוגוסט 1940 (תעשו לבד את חשבון הגיל...). אביו היה ממשפחה יהודית בעלת אידיאולוגיה קומוניסטית-סוציאליסטית, בעוד שאימו באה ממשפחה יהודית חרדית. האם עבדה כמזכירה בבית-ספר והאב עבד בדואר. משפחה יהודית, ממעמד הפועלים אבל עם מסורת וזהות יהודית חזקות. אריה מספר על משפחה גרעינית קטנה (יש לו אחות אחת) ורעשנית, עם הרבה חיכוכים. המשפחה לא הייתה ציונית ועל ישראל לא דובר כלל.

אבל עוד בהיותו בקליבלנד, בשנות העשרה לחייו, שלחו אותו ההורים לקייטנת קיץ יהודית ושם פגש לראשונה מדריך אמריקאי ששהה כמה חודשים בקיבוץ בישראל וסיפר על כך לחניכים. הייתה זו הפעם הראשונה בחייו של אריה הצעיר ששמע על מדינת היהודים.

הבגרות בלוס אנג'לס

בהיותו בן 16 עברה המשפחה להתגורר בנורת' הוליווד, פרוור לא עשיר במיוחד של לוס אנג'לס אבל עם לא מעט תושבים יהודים. אריה התגלה כספורטאי לא רע בכלל, והיה שחקן בקבוצות הפוטבול, הבייסבול, והכדורסל של בית הספר. מאוחר יותר, בקולג', הוא התגלה גם ככישרון מיוחד בסיוף, ואף זכה בתארים מקום ראשון בלוס אנג'לס, מקום שני בקליפורניה ומקום שביעי בארה"ב. לנבחרת הסייף האמריקאית לאולימפיאדת רומא (1960) עלו חמשת הסייפים הראשונים, והוא נשאר בחוץ. היה לאריה דוד ששירת במשמר החופים האמריקאי

היוקרתית מלוס אנג'לס לקליבלנד, ואריה ארז מזוודה וגיטרה ונהג בקאדילק לקליבלנד. בינתיים המשפחה יצרה קשר עם חבר שהכיר רב חובל של אונייה הנוסעת לישראל: אחד מהמלחים נזקק לניתוח תוספתן, ואריה יתפוס את מקומו באונייה עד למונטריאול. וכמו שקליבלנד קירבה אותו צעד קטן לעבר ישראל, כך גם מונטריאול נראתה כצעד נוסף לעבר המטרה. רצה הגורל ועם עגינתם במונטריאול המלח טרם החלים, והפעם רב החובל ביקש מאריה להמשיך איתם את המסע לישראל בתפקיד של מלח. השנה הייתה 1961.

המסע ארך כחודשיים. האונייה - אוניית מאסף של "צים" שעצרה בנמלים רבים בדרך לחיפה. אריה עבד תמורת הטרמפ שקיבל, ובסופו של דבר עגנה האונייה בחיפה. לאריה היה בכיסו שם של אדם, דוד של אחד מחבריו בשם סילבר שגר בקיבוץ גשר הזיו, ולשם הוא שם את פעמיו. הוא ירד מהאונייה וחיפש מונית שירות, כפי שהסבירו לו. אמנם לא הייתה לו עברית, אבל בנמל כמו בנמל - אנשים מבינים אנגלית. הוא ניגש לנהג מונית ושאל אם יוכל לקחת אותו לגשר הזיו וכמה תעלה הנסיעה. הנהג רצה חמש ל"י, ואריה התמקח איתו ושכנע אותו שהוא איננו אמריקאי עשיר אלא הרפתקן תפרן. הנהג הסכים לקחת אותו ובדרך לאסוף עוד נוסעים, כפי שעושה מונית שירות, ובכסף שייאסף מהנוסעים יחזיר לו את חמש הלירות. וכך היה. במונית המלאה בנוסעים כולם היו זרים זה לזה, אבל הפנו את עיניהם לגיטרה הגדולה וביקשו מאריה שינגן משהו. הוא החליט לנגן שיר שלדעתו כולם מכירים, יו אר מיי סנשיין, ובאמת - כל יושבי המונית שרו איתו בשמחה גדולה, ואריה הרגיש שהגיע הביתה. הוא הגיע לגשר הזיו, וכפי שקורה לו לעיתים קרובות - הגורל האיר לו פנים: האישה הראשונה שנקרתה בדרכו הייתה לא אחרת מאשתו של אותו סילבר, שפנתה אליו באנגלית צחה ושאלה אותו את מי הוא מחפש.

גשר הזיו, הגיוס לצבא וכיבוש הכותל
קיבוץ גשר הזיו הפך לביתו של אריה בשמונה השנים הבאות. כדי לקבל אזרחות ישראלית היה עליו לוותר על אזרחותו האמריקאית. היום ניתן להחזיק ביותר מאזרחות אחת, אבל אז הוא צריך היה לבחור והבחירה הייתה קשה. באותו זמן החל לקבל פניות ממשלת ארה"ב וממשמר החופים, שעליו לחזור ולהתייצב לשירות מילואים. הוא נחשב לעריק ואפילו קיבל איום בהעמדה לדין. ברגע שהחליט שהוא נשאר בישראל ידע שעליו להתגייס לצה"ל, ואחרי שהתאזרח הוא התגייס לצבא. אריה הגיע ללשכת הגיוס בטבריה, שם ידעו על שירותו במשמר החופים וחשבו לגייס אותו לחיל הים. משלא רצה הציעו לו להתנדב לקורס

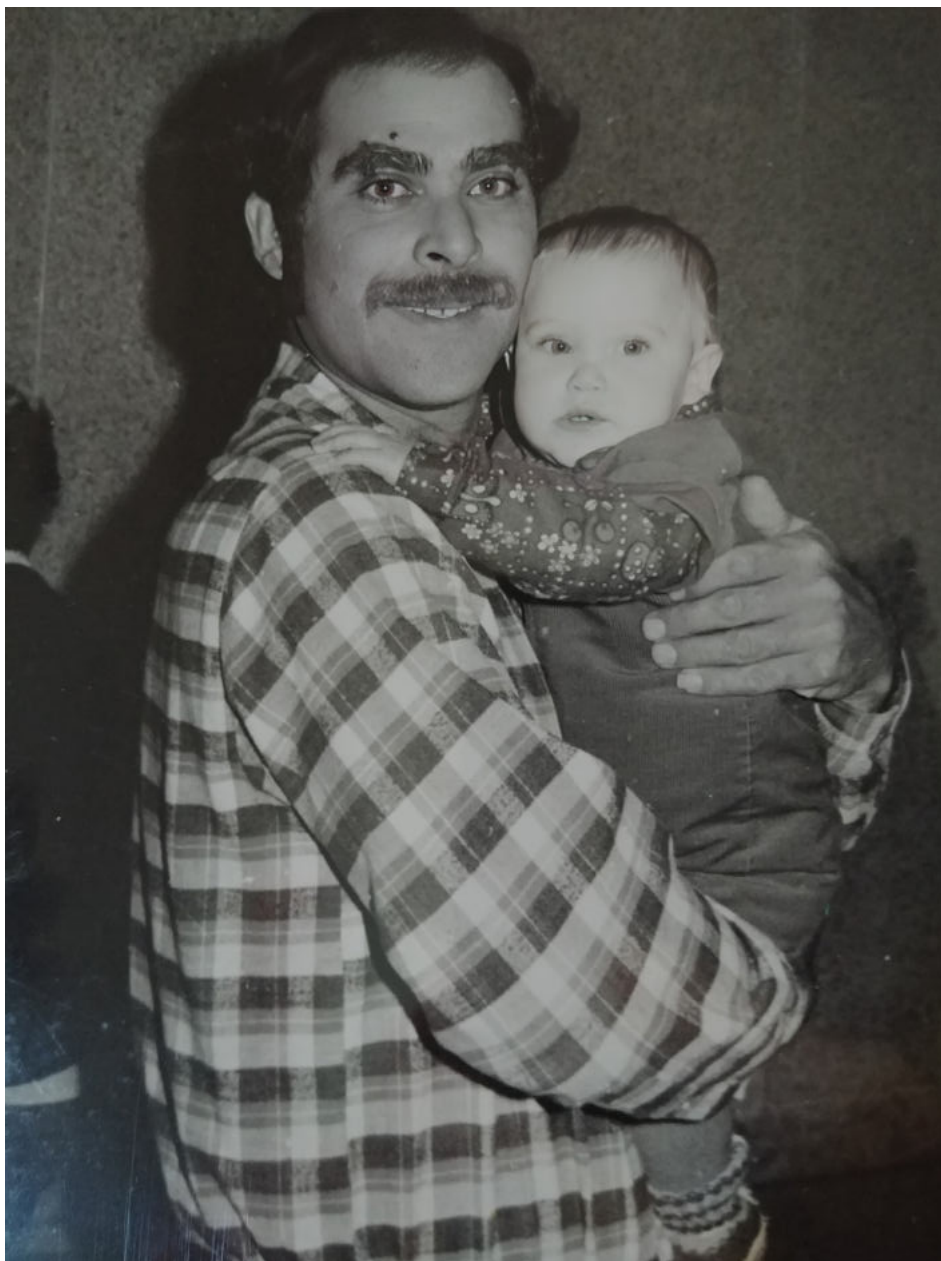
טיס, אבל גם זה לא נשמע לו מתאים. ואז הציעו לו להתגייס לצנחנים, והדבר קסם לו מאד; גם מאתגר וגם יוקרתי. מאחר שעדיין לא ידע עברית גייסו אותו לנח"ל מוצנח, מה שידוע כגדוד 50. בסופו של דבר הוא הגיע בגרעין קטן לכפר רופין, שם עבד בחקלאות והיה מאד מרוצה. אחרי כחודש-חודשיים הודיעו לו שהוא נשלח "לאחוזים", שהם החלק מהגרעין שנשלח לקורס פיקודי ומשרת כמ"כ.

לאחר השירות אריה חזר לגשר הזיו. ב-1967, ערב מלחמת ששת הימים, הוא נקרא להתייצב למילואים. האיסוף הביא אותו עם שאר הגדוד למחנה סירקין, שם התאמנו הצנחנים על פלישה בצניחה לרצועת עזה, מעבר לקו הארטילריה המצרית. בתדריך הם קיבלו מודיעין ותמונות מדויקות של כלי הארטילריה שעליהם להשמיד. ואז, כשהם יושבים בפרוץ המלחמה עם כל הציוד עליהם - מצנחים, סק"שים, תחמושת, מרגמות, מנות קרב וכל מה שחיל סוחב על עצמו ביציאה לקרב מתוכנן, הגיעה לפתע הודעה: "בוטלו!" הם נקראו להשאיר את כל הציוד מאחוריהם, לקחת רק נשק אישי וקסדה, אפודים עדיין לא היו, ולעלות לירושלים. להגן על העיר. את הנסיעה, הוא זוכר, עשו בדרך בורמה, כשבצידי הדרך ממתנים בטור כ-50-60 אמבולנסים להיכנס לעיר. הם הסתכלו זה בזה, במחשבה שלהם

מ י ו ע ד י ם האמבולנסים.

באמצע הלילה הגיעו לירושלים (לפי סיפורו של יורם זמוש, המ"פ, זה היה לשכונת בית הכרם. נא"ב). בהגיעם לעיר התבשרו שלא מדובר בהגנה עליה, כי אם בכיבוש ירושלים





המזרחית הירדנית. כאן לא היה להם מודיעין כפי שקיבלו בהכנה לכניסה לעזה. כאן הייתה כניסה עיוורת. החטיבה חולקה לגדודים - משמיר היו גם גיורא בן זאב, איזי עזגד ומשה שני, אבל לא כולם ביחד. החטיבה הירושלמית ישבה מדרום לעיר וממערבה, ועל הגדודים היה לעלות עליה מסביב, מכיוון צפון ומזרח. אריה שימש כ"שומר ראשו" של המ"פ, יורם זמוש מקיבוץ יבנה. הכניסה הייתה משער האריות, שנפרץ בעזרת טנק שנקרא למשימה (מתוך סרט היוטיוב של יורם זמוש. נא"ב). ראשון נכנס הזחל"ם של מוטה גור, ואחריו ברכב השני זמוש ואריה, הישר אל הוויה דולרוזה ואל הר הבית מכיוון צפון-מזרח. האנשים ברחובות הסתתרו. מי שלא הסתתר נורה. אחר כך חבר אליהם משה סטמפל, הסמח"ט, והם התחילו לחפש את הגישה לכותל. הייתה רק מעט התנגדות, וכשהגיעו אל הרחבה שלפני הכותל יצאו הליגיונרים הירדנים ואנשי הוואקף בידיים מורמות וקראו באנגלית: "הולי פלייס. דונט שוט!" ואכן השתרר שקט. אף כדור לא נורה. היריות פסקו והשקט בישר על תום הקרב. קבוצת צנחנים עלתה עם דגל ישראל, להניף אותו למעלה על הר הבית.

במלחמת ההתשה, צלח את התעלה במלחמת יום הכיפורים, וגויס אפילו במלחמת שלום הגליל, להגמ"ר.

לאחר המלחמה חזר אריה לגשר הזיו, וב-1969 הקיבוץ שלח אותו ל"נופש הרווקים" המפורסם של הקיבוצים, במלון בנהריה. שם פגש את ערגה. הם התחתנו עם עוד שלושה זוגות על הדשא בשמיר.

ב-1970 נולד בנם הבכור עמירם, המתגורר היום בווירג'ניה ביץ' בארה"ב. ב-1974 נולדה עופרה, המתגוררת היום בתל אביב, וב-1978 נולד בנם הצעיר אוריאל המתגורר פה בשמיר. אני נפרדת מאריה באיחולים לבריאות טובה, ובתקווה שתהיה לי הזדמנות לשמוע עוד מסיפור חייו המרתק.

בסוף הקרב לקחו אריה וחבר לנשק תוף גדול שמצאו, שהיה שייך לתזמורת הצבאית הירדנית, נעמדו על החומה כשפניהם אל השכונות בעיר המערבית, והחלו לתופף במרץ. התושבים הוציאו את ראשיהם מהחלונות וקראו לעברם בשמחה.

אריה נזכר בעוד אנקדוטה: בירידה מהכותל לכיוון מערב, ליד שער יפו, עמד "בנק ירדן" וקרץ להם בדינרים הירדניים שבתוכו, שהיו שווים הרבה. החיילים הסתכלו זה בזה, אבל מולם צץ הסמח"ט משה סטמפל, עם העוזי, וקרא: "זה שייך למדינת ישראל, חברים!"

אחרי המלחמה

"אחרי המלחמה שלחו אותנו הביתה, אבל המילואים המשיכו כמעט מיידית. הגיע הנרי קיסינג'ר למסע הדילוגים המפורסם, ואנחנו נקראנו ללוות אותו. עשינו 120 ימי מילואים בשנה". אריה השתתף במרדפים בעמק הירדן

נוכחים: יוסי מיכאלי, נועם סגל, נטע, עובד, חיים שלמה, יוחאי, אמציה, אסנת גמרסני, דודו טריגר, זמיר

א. חניות באזור שכונת הסלע. נטע מציג: הגיעה פנייה מדירי השכונה בעניין חוסר בחניות ליד טיילת הנוף, והקושי שזה גורם לאנשים מבוגרים שהחניה מרוחקת מבתים. הצעתם: להרחיב מדרכות ולהסדיר חניות בתוך השכונה. בדיון המוצע לסמן חניות מוגדרות לתושבי השכונה, וגם להוסיף חניות על הדשא מול חדרי האירוח, שיתנו מענה חלקי לבעיה. חניה בתוך השכונה איננה באה בחשבון. **סיכום:** לבדוק מקומות לסימון כמה חניות שיוגדרו לתושבי השכונה (סיור של נטע). לבדוק את הרחבת המדרכה כנהוג בשמיר, לכניסת ויציאה של כלי רכב בבטחה. לבדוק מקומות להוספת חניות.

ב. בית נמרוד וטל רונן בשכונת הכרם ג'. נטע מציג: בית חדש בשכונת הכרם ג', במגרש מספר 27. **סיכום:** התכנון מאושר, פרט להערות שהועברו לחבר ולמתכנן.

ג. ציור קיר קיבוצי. יהודית מסד ואיריס סרף מציגות: הועלתה בעבר אפשרות לציור על הקיר הדרומי של המדרגות העולות למשרדי אקו. הבעיה היא שללא ציוד מיוחד אפשר לצייר רק על השליש התחתון של המבנה. הן מציעות כתחליף את קיר מקלט מנגו הפונה לחדר האוכל. פרטי הציור: שילוב של צילום ישן (למשל של דב סגל) ופרחים (לפי ציור של משה כגן). הועלה חשש שבעתיד הציור יוסתר על ידי אופניים שיחנו ברחבת הכניסה למקלט או על ידי דברים אחרים. אסור שהציור יגרום למפגע בטיחותי. עם זאת, יש אפשרות שאם אחרי כמה שנים תתעורר בעיה שתמנע את השארת הציור - הקיר יצבע מחדש כפי שהוא היום.

סיכום: יערך סיור של נטע עם יהודית ואיריס במקום, עם רוח גבית מהוועדה.

ד. מקפצות ומעברי חציה בכביש שמתחת לשכונת הסלע ובכביש שבין בית המורשת להנהלת החשבונות. נטע מציג: בכבישים הללו אין מספיק מקפצות, ונוסעים עליהם במהירות גבוהה יחסית. בנוסף, הפאב הפך לאחרונה למקום שמגיעים אליו אנשים רבים בשעות שבהן יש תנועה בכבישים. יועצת התחבורה של שמיר תכננה הוספת מקפצות כביש, והיא מציעה לשנות את החניות שמול מגדל המים מחניות אורך לחניות רוחב, מה שיוסיף

מקומות חניה. אחת מחניות אלה תהיה חניית נכים. בדיון נאמר שלא לעשות מקפצות הפוגעות בנהג שבא במהירות נמוכה; להוסיף מעבר חציה באזור הפאב; להוסיף חניית נכים מול הכניסה הדרומית לאקו, יחד עם מעצורי גלגל שיבטיחו השארת מעבר בטוח להולכי הרגל הנכנסים לאקו. כן הוצע למקם את חנית הנכים בכביש שמתחת לפאב, ולבדוק הוספת מדרכה מהנהלת הקהילה עד למדרכה שמוליכה לפאב.

סיכום: יבנו מקפצות בהתאם למוצע. יבנו חניות נכים בכביש שמתחת לפאב וליד אקו. יוכן מעבר חציה ליד הפאב. תיבדק אפשרות לבניית מדרכה מהנהלת הקהילה אל המדרכה שמוליכה לפאב.

ה. חניות באזור שמדרום לבית דני ודורי כהן. נטע מציג: הוספה של כשבע חניות ממזרח לחניה הקיימת, אל תוך החורשה, והשארת גישה עם מדרכה רחבה אל שכונת ההר ה' ו-ו'. בדיון הועלתה הצעה לשקול את הורדת מקלט החשמליה ואת שינוי הכביש שממערב לו, עם המפרץ והשיחים, כדי להוסיף חניות בלי לפגוע בחורשה. הוצע גם לבדוק את הזזת מתחם האשפה שמדרום לבית שי שפיגלר מעט מערבה, והוספת חניות במקומו.

סיכום: לבדוק מקומות להוספת חניות בכל צורה אפשרית באזור החניה האמורה, ולשמור על תוואי גישה לשכונת ההר.

ו. משטח הגרנוליט שבכניסה לחדר האוכל. נטע מציג: הצעה להורדת שיחים שבולטים לתוך חניית הקלנועיות, כדי לקבל יותר מקום חניה. בדיון הוצע לפנות לאדריכל נוף כדי לקבל תכנון טוב יותר של אזור החניה, וכן לטפל בבעיית שדה הראיה ביציאה המערבית מהחניה לכיוון סביון. הוצע גם להוסיף חניות על חשבון חלק מהגינה שבין המועדון למדרכה שבין חדר האוכל לסביון, ולנסות לפתור את המחסור במדרכה המגיעה עד סביון.

סיכום: להוריד את השיחים שהוזכרו, ולחפש פתרונות לבעיות שהוצגו.

ז. האזור שמאחור תחנת אגד. נטע מציג: יש בעיה עם קלנועיות וגולפיות המביאות ילדים להסעה לבתי הספר, ומסכנות את הילדים שכבר נמצאים בתחנה. גם כלי רכב שעוברים במדרכה העמוסה הצמודה לחומה מהווים סכנה באותו אזור. מוצע להוריד את השיחים הצמודים לחומה כדי לתת מקום חניה להורים המביאים את ילדיהם. בדיון נאמר כי החניה מסוכנת לתנועה שעל המדרכה, והוצע לבחון את האזור שמעבר למדרכה, ממערב לתחנת האוטובוס.

סיכום: לבחון בשטח מה ניתן לשפר.

רשם: נעם סגל



הגינה שלי / והפעם: גינתה של לורי בול

חברת גרעין, שאיתה היה קשה להסתדר, אבל אז קיבלה חדר לכד וזה היה מצוין. בחדר השני שבו גרה היה לה שכן - נייג'ל בול, ואחרי שנה הם נסעו לקנדה להתחתן. רביב נולד ב-1987, וכשהיה בן ארבע החליטו לורי ונייג'ל להיפרד. בשנת 1994 היא עברה לביתה הנוכחי, אבל הרבה זמן לא היו לה בכלל צמחי נוי סביבו. "גדלתי בבית בלי עציצים", היא אומרת, "והייתי צריכה להתרגל לרעיון". למעשה רק לפני כשנתיים, כשאורן ונופר שיפצו את הבית שלידיה וכל השטח נוקה והוכשר, התפנה השטח הגדול שלפני ביתה, והיא החליטה ליצור בו גינה. למה דווקא אז? "אולי בגלל הגיל, שמתקדם, אולי מפני שהתפנה לי יותר זמן בחיים, וגם כי הבנתי שהסוד לחיים טובים הוא ליהנות ממה שיש מול האף ולטפח אותו". לורי התייעצה עם נעמה קמחי, ובעצתה נסלל שביל העפר הצר החוצה את הגינה, מתחת לעץ, נזרעה הדיכונדרה ונשתלו עוד צמחים מאריכי ימים.

לורי גרה בלב שכונות ההר ג' ו-ד', ממש במרכז, שכנה לנופר ואורן גרטי מצד אחד, ולאיווה וצ'רני מצד שני. הגינה שלה משתרעת על שטח רחב שבמרכזו עץ ג'קרנדה נוטה על צידו, ומתחתיו מרבדי דיכונדרה ירוקים, צמחים שונים ועציצים בשפע. שביל צר חוצה את הגינה מצד לצד, ובשטח מתארחים צבים, ציפורים שונות, דבורים ופרפרים. עוד דיירי קבע הם שלושה דורבנים שחיים מתחת לבית ויוצאים לטייל בלילות - לורי מרגישה אתם בסדר גמור וגם הם איתה.

לורי נולדה בקנדה, ועלתה לארץ ב-1981, כמתנדבת ואחר כך כאולפניסטית (בקיבוץ אחר). היא הגיעה לשמיר ב-1984, בגרעין "נטע" של עולים מארצות דוברות אנגלית שארגנו אז איזי עזגד ופיטר גילמור, חברי ועדת קליטה (פיטר ולזלי גילמור, עולים מאנגליה, היו בשנות השמונים חברי שמיר). בגרעין הוא היו, בין השאר, גם דברה שילוח, יונתן בלצר, ג'קי ונתן וורשבל ועוד ועוד. לורי זוכרת מאז את הקושי שבמגורים בחדר משותף עם עוד



צילום: יעל קמחי אוראל



רביב: רביב, כאמור יליד 1987, למד אחרי השירות בצבא כלכלה ומימון באוסטרליה. היום הוא חיי בקולורדו שבארצות הברית, עם אשתו ובתם הקטנה, ועובד כמנהל פרויקטים בסטארט אפ. לורי חזרה לא מזמן מביקור ארוך אצלם, והחליטה שזה משהו שכדאי לעשות לעתים קרובות.

לורי אוהבת את העבודה בגינה כזמן איכות של שקט ורוגע, זמן לחשוב מחשבות ולהיזכר בדברים. היא גם אוהבת לשבת בערב במרפסת ולהינות מהשלווה הירוקה. בשנים האחרונות קשה לה קצת יותר לעבוד בגינה, בגלל בעיות גב, אבל בכל זאת אין לה גנן והיא מעשבת, שותלת וגוזמת לבד. אין גם שום ריסוס! הגינה נבנתה וממשיכה להיבנות שלבים שלבים, כשבכל פעם מצטרף פריט חדש או מחודש. לורי אומרת שהתחברה מאד למנהג של החלפת שתילים וייחורים בין גנני הקיבוץ, ומספרת שהיא נעזרת מאד ברותי יפת. עוד דבר נחמד שקורה הוא מעבר ספונטני של זרעים ונבגים בין הגינות השכנות, זו של זיווה וגיל שמעל הבית של לורי, וזו של איווה וצ'רני שמצפון לו. המעבר מבטא, להרגשתה של לורי, את יחסי השכנות הטובים, שגם הצמחים אימצו לעצמם.

הפתעה: צמחים בארץ צריכים מים, והרבה! כמי שבאה מקנדה הגשומה, לקח ללורי הרבה זמן להבין שכדי שצמחים ישגשו וילבלבו הם פשוט צריכים הרבה מים.

תשובות לחידון של גדעון:

- 5' אִיזוֹנוֹט אִקְלִזִּט
- 4' טִיגִיל
- 3' אִלְאִו גִּיח
- 2' יוֹלֵא טִלִּיל
- 1' טִלִּילֵאט וִזִּיל

רבים בשמיר נוטלים בה חלק. האם, וכמה כסף, יש להקצות למטרה זאת?

- כידוע, במקביל אלינו פועל ארגון תרומות בשם "הקבוצה - פורום הקיבוצים למעורבות בחברה הישראלית", שמטרותיו דומות מאוד לאלה שלנו. המקורות שלו הם קיבוצים מהתנועה וארגונים קיבוציים או אזוריים. אנו, כמעט מההתחלה, תורמים לפורום כדי לעודד קיבוצים נוספים לתרום דרכו.
- תרומה מתמשכת לארגונים. כיוון שלמיזמים חברתיים לוקח זמן להתפתח ולהגיע למידה מסוימת של עצמאות, צריך להתמיד בתרומה להם..

נקודות אלה ונוספות יידונו לקראת שנת 2024. לגבי 2023, הצוות הרחב הגיע למסקנה שנכון לתרום את רוב הכסף לאגונים שאנו כבר בקשר איתם, וכן להקדיש חלק ממנו למחאה הנוכחית.

כאן צריך לומר שמספר המטרות הנכונות והטובות הוא גדול, ומלאכת התיעודף אינה קלה. ובכל זאת - מה שהצוות החליט לגבי שנת 2023 מפורט בטבלה המצורפת.

מניסיון של שמונה שנים אפשר לומר שהסכומים שאנו תורמים הם משמעותיים, ורובם מצמיחים פעילויות בסכומים גבוהים יותר. קשה להביא לידיעת הציבור הישגים אלה, ונראה שזו אחת הנקודות החלשות שלנו כצוות.

צריך להודות שבמבחן התוצאה - התרומות שלנו לא הצליחו להביא את השינוי המיוחל במדינה. אבל אסור להתייאש - זה מרתון ארוך טווח. צוות ההיגוי החדש מביא רוח צעירה ומקורית לצוות, ואני מאמין שלקראת השנים הקרובות נביא נושאים נוספים שיכולת ההשפעה שלהם על החברה והמדינה תהיה גבוהה משמעותית.

אני קורא לכל אחד שיש לו עמדה בנושאים אלה לפנות אלי או לחברות צוות ההיגוי, ולהשמיע את דעתו.

בימים אלה, כשאנו עדים לניסיון מתמשך להחליש את הדמוקרטיה בישראל, אנחנו כאן כדי להזכיר שקיבוץ שמיר מנסה לעמוד בפרץ כבר משנת 2015. בשנה זו הקמנו את צוות תל"י - תרומה לחברה הישראלית, וזה מה שכתבנו אז, לפני שמונה שנים:

- קיבוץ שמיר מודאג מהעובדה שהערכים המכוונים את המדינה הופכים לאנטי-דמוקרטיים, לאומניים ודתיים, ומהמצב המתמשך של חוסר פתרון מדיני מוסכם, המסכן את המשך קיומה של ישראל כמדינה דמוקרטית, סובלנית ושוחרת שלום.
- כיום מופנים יותר ויותר תקציבי מדינה לפעילות ערכית התומכת בלאומנות, פנטיות דתית וחוסר סובלנות. מצד שני - משרדי הממשלה וגופיים ממלכתיים נוספים חוסמים את התמיכה במי שחושב ופועל אחרת.
- צדה המתון של החברה הישראלית זקוק לחיזוק מורלי ומעשי. זה הצד שנהוג לכנותו מרכז-שמאל, התומך בפשרה מדינית, בשמירה על רוב יהודי במדינה, בדמוקרטיה, בחינוך לערכים הומניים ובדאגה לזכויות כלל האזרחים ורווחתם.
- קיבוץ שמיר מוצא לנכון לתמוך בפעילויות בעלות פוטנציאל השפעה על החברה הישראלית ועל אזרחי ישראל בכיוון הערכים הקרובים לליבו.

מאז 2015 תרם קיבוץ שמיר דרך צוות תל"י, בתמיכת המזכירות הרחבה, לארגוני חברה אזרחית העונים לקריטריון זה. בסך הכל תרמנו השנה כ-800,000 ₪ למטרות שונות וחשובות, כש-250,000 ₪ מהם מוקצים לתרומות באמצעות הצוות שלנו, והיתר דרך צוות התרומות שמנהל וולטר מוצ'ניק.

הצוות כולל היום צוות היגוי, ומליאה. את צוות ההיגוי מובילים אביבה להב, טל עזגד ואיל מירון, והמליאה כוללת מתנדבים שונים, שהמתמידים שבהם הם, שיפיגלר, עובד בן זאב, מאי להב, וולטר מוצ'ניק ונטע מירון, ולאחרונה נוספה רווית ברנור הדגולה.

בפגישה שקיימנו לאחרונה עלו הנקודות הבאות, שיש לבחון לקראת השנים הבאות:

- יש לבחון תרומה על פי עוצמה ומהירות ההשפעה המבוקשת (אימפקט), ובעיקר לבדוק האם תרומות לגופים חינוכיים שבהם אנו מتركזים בשנים האחרונות יצרו את האימפקט הנדרש.
- בחינה של הקצאת חלק מהסכום לפעילות באזור המשקפת את המטרות שאנו רוצים לקדם.
- בימים אלה מתקיימת מחאה נגד הממשלה, שחברים



שם הארגון	הסכום	תיאור הארגון ומהות התרומה
ארגון יהב	50,000 ש"ח	ארגון הפועל להקניית ידע ותודעה פוליטית\חברתית בקרב ש"שינים, חיילים ומדריכים בתנועות נוער ותנועות חברתיות אחרות. הארגון נמצא ברשימת התרומות שלנו כבר חמש שנים, וישתמש בתרומתנו לפיתוח פעילות ההדרכה שלו בצה"ל. התרומה ליהב נחשבת גם כתרומה של פרום הקיבוצים.
תנועת החלוץ	50,000 ש"ח	אנו תורמים ל"החלוץ" מראשית עבודת צוות התל"י, כשתרומתנו משמשת הרבה פעמים לפיתוח פעילויות נוספות. לאחרונה הקימה התנועה ארגון בשם "המגדלור", המאחד ומכוון ארגוני הדרכה, חינוך והעצמת מנהיגות בכל המניפה הדמוקרטית-ליברלית. תרומתנו מיועדת לחיזוק הפעילות של "מגדלור" בתחומים שונים.
מרכזים לצדק חברתי	50,000 ש"ח	ארגון המפתח מנהיגות לשלטון המקומי. הערכים שלנו עשויים להתבטא בשלטון המקומי בכיוונים של קהילה חופשית, חינוך ליברלי, סביבה, ונושאים חשובים אחרים. הארגון פועל כבר בעשר ערים בארץ, חלקן בצפון, ואנו נמצאים במגעים עמו לפתיחת מרכז כזה גם באזורנו.
אידיאה - האגף הפוליטי	20,000 ש"ח	רם שפע ואחרים מובילים ניסיון להשפיע על המערך הפוליטי העתידי שייולד מהמחאה. תרומתנו מיועדת לפעילות זו.
מחאה מקומית	10,000 ש"ח	פעילות המחאה המקומית מרוכזת על ידי צוות שבו חברה גם רווית ברנור. הסכום הוקצה על ידי המזכירות הרחבה בתחילת השנה.
רזרבה לא מחולקת	20,000 ש"ח	בגלל התקופה המרתקת והבלתי צפויה, החלטנו להשאיר סכום זה להחלטה בהמשך השנה.



החידון של גדעון / גדעון ורדי

4. מי לא חברה בכרית ה"בנלוקס"?

- הולנד
- גרמניה
- בלגיה
- לוקסמבורג

1. מי לא כבש שער לארגנטינה בגמר מונדיאל 1986?

- דייגו מראדונה
- חורחה בורוצ'אגה
- חורחה ולדאנו
- חוסה לואיס בראון

5. פניו של מי מנשיאי ארה"ב אינם חקוקים בהר ראשמור?

- ג'ורג' וושינגטון
- תומאס ג'פרסון
- אברהם לינקולן
- פרנקלין רוזוולט

2. על מי כתב אפרים שמיר את השיר "נכון את יפה"?

- אסתר שמיר
- רינה מור
- ירדנה ארזי
- פנינה רוזנבלום

3. מי אמר "דוד המלך היה בעצמו פייגלע לא קטן"?

- עזר ויצמן
- רון קופמן
- נתן זהבי
- דן בן אמוץ

תערוכת צילומים של הצלמת ז'וז'ה שנדור (Zsuzsa Sándor)

בחדר האוכל / גלית אורן



ז'וז'ה שנדור



ז'וז'ה שנדור (10.8.1923 - 4.11.1969) הייתה צלמת הונגרית ידועה, אחותה הבכורה של חברתנו אדית פלדמן. היא נולדה בבודפשט למשפחת זלצברגר בעלת האמצעים ושוחרת התרבות. בגיל עשר התייתמה מאמה, ואביה, שהיה בעל מוסך, גידל את שתי הבנות בעזרת אומנת.

בתום לימודיה התיכוניים בבית ספר למסחר החלה שנדור ללמוד צילום, ומורתה הראשונה הייתה הצלמת ההונגרית הידועה קלרה לנגר. בתקופת מלחמת העולם השנייה ניצלו היא ומשפחתה מהנאצים בעזרת תעודות מזויפות שהצליחה להשיג בזכות קשריה הפוליטיים. את הקריירה שלה החלה בצילום ילדים, והייתה ממייסדי איגוד הצלמים ההונגרים ב-1956. כקומוניסטית, אומנתה המשיכה את מסורת הצילום הריאליסטי ששאף לשקף את ערכי הסוציאליזם. מ-1950 ועד למותה ב-1969 עבדה כצלמת מקצועית וכצלמת עיתונות. היא הרבתה לנסוע בעולם ולצלם, ותצלומיה זכו בהכרה ובהערכה מקצועית.

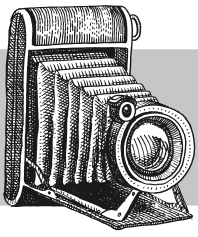
תערוכתה הראשונה, "הערות מסע לברית המועצות", התקיימה ב-1959 במכון ההונגרי לקשרי תרבות. תערוכת אוסף שלה הוצגה ב-1968 בבודפשט, ונדדה לערים כמו נירז'האזה, פץ, סופיה, מוסקבה ומינסק. צילום שלה, "רקדנית אוזבקית בברלין", זכה להצלחה רבה בתחרויות ותערוכות ארציות ובינלאומיות, וסדרת צילומיה "שנת המאה" זכתה במדליית זהב בתערוכה הבינלאומית (BIFOTA) 1959 ובפרס הגדול בתערוכה הבינלאומית "אושר אנושי" שהתקיימה בברלין.

ז'וז'ה שנדור ביקרה את משפחתה בשמיר כמה פעמים וצילמה את הקיבוץ ואנשיו, תמיד בשחור לבן. רבים זוכרים אותה ואת התמונות שצילמה וששמרו באלבום הילדות. בתיה, דקלה ויוחאי זוכרים אותה כדודה האהובה שהביאה להם מתנות מיוחדות מחו"ל. היא נפטרה ב-1969, בגיל 45 בלבד, לאחר שנפצעה בתאונת דרכים, ונקברה לצד הוריה בבית הקברות היהודי הישן בבודפשט. עם מותה הולאם רוב עיזבונה האמנותי על ידי ממשלת הונגריה, ורק קומץ תצלומים ותשלילים חולץ על ידי חבריה והועבר למשפחתה בשמיר ב-1988, אחרי נפילת מסך הברזל.

את התערוכה עורכים יואב אילת ואני, ואנו מודים מאד לבתיה, דקלה ויוחאי, שאפשרו לנו להציג לראשונה את עבודותיה של דודתם כאן בשמיר.



צילומים מתוך התערוכה



החודש לפני... 75 שנים / מרית רונן

נקצר יכול התירס הראשון בברגיאט, והגיע לכאן הטרקטור הראשון.

ב-16.6.1946 עברה רפת החלב של שמיר מרמת-יוחנן לברגיאט.

ב-4.6.1948 הצטרף לשמיר הגרעין הבולגרי, ובו, בין השאר, דווידקא אדוט, דליה אלג'ם, אביטל אשל, דן גרטי, ישראל קומרצ'רו, בתיה קדמון ואיה כהן.

ב-13.6.1957 נוצק גג חדר האוכל החדש.

ב-23.6.1960 נחנך חדר האוכל החדש - "בית הקיבוץ".

ב-13.6.1974 אירעה התקפת המחבלים על הקיבוץ.

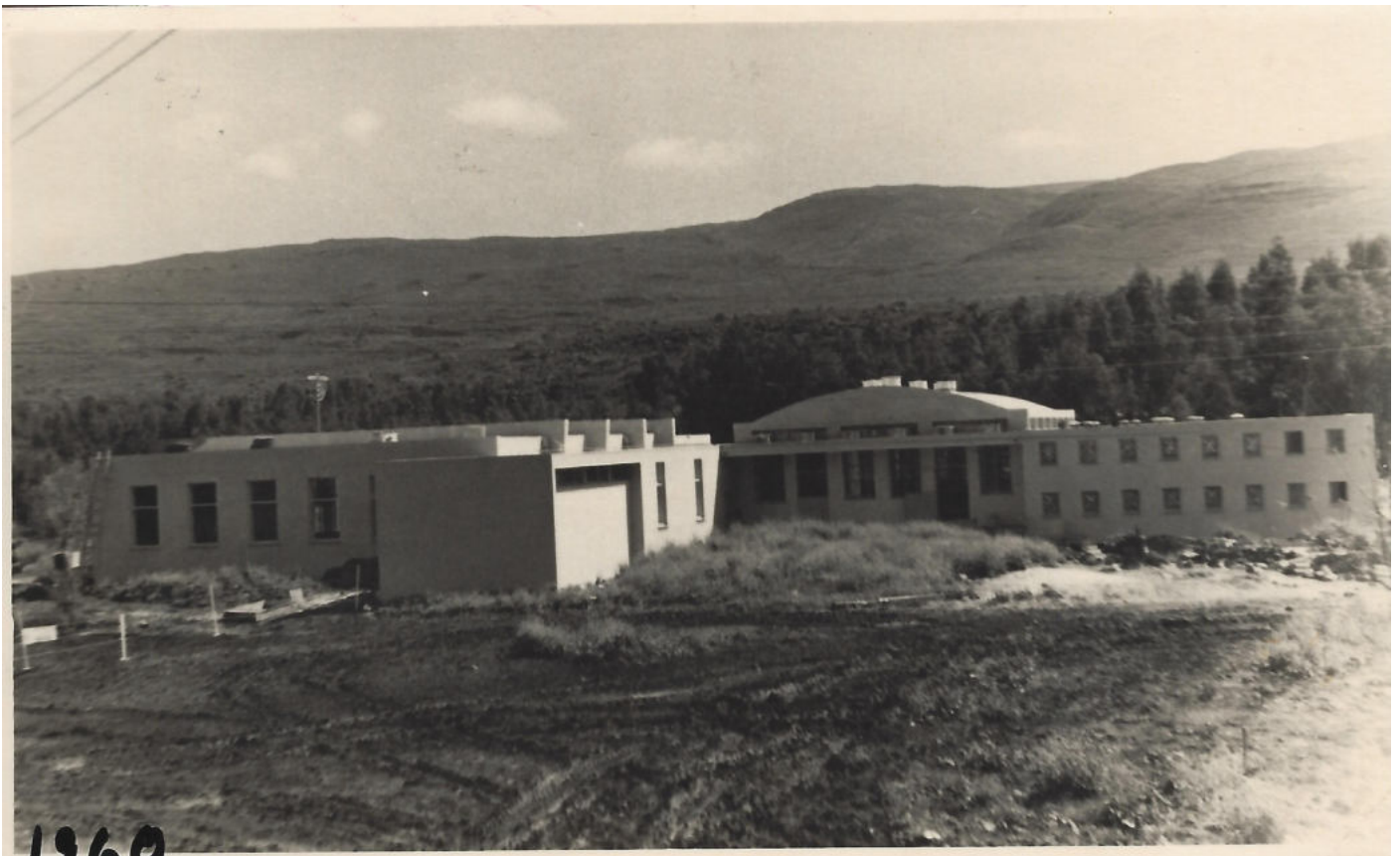
חודש יוני היה חודש עמוס באירועים בהיסטוריה של שמיר, בעיקר בשנותיו הראשונות:

ב-8.6.1939 לחברי שמיר, שישבו אז ברמת יוחנן, הצטרפה קבוצה מיוצאי גרמניה ותנועת הנוער "ורקלויטה", שהוכשרה עד אז בקיבוץ משמר הנגב ובגן יבנה. מטרת הקבוצה הייתה להתאחד עם שמיר וליצור קיבוץ אחד גדול, ובסופו של דבר נשארו ממנה בשמיר יהודית יגר ויונתן שילוח.

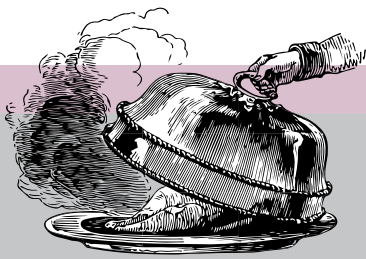
ב-1.6.1942 בוצע האיחוד בין הגרעינים "שמיר" ו"יסעור", איחוד שיצר את הקבוצה הגדולה שהייתה הבסיס לקיבוץ שמיר.

שנת 1945 - בחודש יוני הושלם סיקולם של מאה דונם אדמה בשטחי ברגיאט; נחנך הבית הבנוי הראשון בקיבוץ;





חדר האוכל החדש, 1960



מהמטבח שלי / רוית בן-זאב

גלידת פירות

אני אוהבת קיץ. אותי לא יתפסו מקטרת שחם לי מדי. הייתי מוכנה שיהיה קיץ כל השנה. אבל, קיץ זה אוכל אחר. קליל יותר, מבוסס ירקות ופירות. ומעט שעות ליד הכיריים. הגלידה הזו היא מושלמת. טעימה, טבעונית, מוכנה מיד. זמן עבודה מינימלי, וכל מה שצריך זה מעבד מזון.

חומרים

שלוש בננות קפואות (אני לוקחת בננות בשלות מאוד, חותכת לחמש ומקפיאה).
חמישה תמרים.
חבילה של פירות יער קפואים.

אופן ההכנה

מרסקים הכל בפוד פרוססור עם מעט מים, לקבלת מרקם של גלידה. אפשר לאכול מיד.
אם אוהבים יותר או פחות מתוק, ניתן לשחק עם כמות התמרים.



נספחים לשיבת הנהלת הקהילה, המשך מעמוד 8

נספח א' – טיוטת נוהל אירועים פרטיים בבריכה

מזמין האירוע יסגור עד שבועיים מראש על כמות אנשים מוזמנים מול מנהל הבריכה וכן יעדכן על כל המתוכנן לאירוע (מזון, בר שתיה, הפעלות ועוד). כמו כן, יש לתאם עד שבועיים מראש את ההכנות המקדימות לאירוע.

מנהל הבריכה יחליט יחד עם מזמין האירוע על מיקום הפעילויות השונות בשטח הבריכה.

מנהל הבריכה ידאג לכמות מצילים מתאימה על פי החוק, איש ניקיון לשירותים לזמן הפעילות ולביטוח מול אחראית הביטוח בשמיר.

אחריות בעל האירוע להשאיר את שטח הבריכה נקי ומסודר (כולל זריקת זבל בסיום האירוע).

במהלך העונה לא יהיו מעל ארבעה אירועים מעבר לשעה 23:00 (לא כולל זמן חיסול).

עלות לאירוע המתקיים מעבר לשעות פתיחת הבריכה

המחירים מתייחסים לאירוע של עד 4 שעות
עלות כל שעה נוספת (או חלק ממנה) 400 ש"ח

גודל האירוע	לחברי ותושבי שמיר	למפעלים וכו'
עד 50 איש	1,700 ₪	2,000 ₪
50-100	2,100 ₪	2,500 ₪
100-150	2,500 ₪	2,900 ₪
150-250	3,400 ₪	3,700 ₪
250-350	3,800 ₪	4,200 ₪
350-450	5,200 ₪	5,500 ₪

עלות לאירוע המתקיים בשעות פתיחת הבריכה

גודל האירוע	לחברי ותושבי שמיר	למפעלים וכו'
עד 25 איש	250 ₪	500 ₪
25-50	500 ₪	800 ₪

* המחירים אינם כוללים מע"מ

לא יתקיימו אירועים של מעל 50 איש במהלך שעות הפעילות של הבריכה.

מחירי הבסיס לחישוב עלויות (ממוצע 4 שעות):

שעות מציל – 120 ₪ לשעה

ניקיון – 100 ₪ לשעה

נלוות (ביטוח, חומרים, חשמל...) – 500 ₪

נספח ב' – סדר קדימויות לקבלת בית קבע בשמיר

עם התפנתו של בית העשוי לשמש כבית קבע, מפרסם מנהל אגף הבינוי והאחזקה מכרז פנימי באמצעי התקשורת הפנימיים של הקיבוץ, ומזמין חברים בעלי נתונים מתאימים להציג את מועמדתם לשייך את הבית. המכרז יפורסם במשך חודש לפחות. בסיומו, ידון צוות ייעודי בעמידת הפונים בקריטריונים, וימין אותם על פי סדר הקדימויות הקיים. אין עדיפות לפונים ראשונה. זכאי לבנות בית חדש בשמיר או לשייך בית קבע בשיוך פנימי, חבר מלא שגילו לפחות 30 בעת תהליך חלוקת המגרשים, שיש לו ותק של חמש שנים לפחות, ושגר בשמיר לפחות שלוש שנים לפני הגרלת המגרשים, או חמש שנים לפני שיוך בית הקבע. סדר הקדימויות לזכאות הוא כדלקמן:

1. חברי קיבוץ בני 35 ומעלה, שמרכז חייהם הוא בשמיר ושלא נבנה להם או שויך להם בית קבע. בין חברים אלה - סדר הקדימויות ייבדק לפי טבלת הניקוד של ותק, גיל ומצב משפחתי, הנהוגה בשמיר: 3 נקודות לשנת גיל, 2 נקודות לשנת ותק, 20 נקודות לילד ראשון ו-10 נקודות לילד שני. (צבירת הניקוד למשפחה היא לפי הניקוד הגבוה ביותר של אחד מבני הזוג).
2. חברי קיבוץ ללא בית קבע שגילם מתחת ל-35, באישור הנהלת הקהילה. בין חברים אלה - סדר הקדימות יהיה לפי טבלת הניקוד של ותק, גיל ומצב משפחתי, הנהוגה בשמיר.
3. חברי קיבוץ שהיה להם בית קבע והם עזבו אותו מסיבות שונות ועברו לבית מעבר, ובלבד שלא עברו חמש שנים מיום עזיבת הבית. בתום חמש שנים מיום עזיבת בית הקבע חברים כאלה נמצאים בסדר קדימות לפי סעיף 1. עד תום חמש שנים הם נמדדים לפי סעיף 4.
4. חברי קיבוץ שיש להם בית קבע והם רוצים להחליפו. בין אלה תינתן קדימות לפונה הראשון.

נזכור

נפטרו בחודש יוני



<u>תאריך פטירה</u>	<u>תאריך לידה</u>	<u>שם</u>
14/06/1996	1934	שרה (זהירה) בדחה
25/06/2013	02/09/1921	ליובה כנעני
05/06/2015	13/12/1928	נחמה בן-אפרים
03/06/2011	27/07/1915	יוסף (יוסקא) גילי
04/06/2002	08/07/1919	משה מוסקו
05/06/2015	16/10/1943	אסנת רותם
06/06/1967	27/05/1943	יוסף (יורקה) גרינבלט
09/06/1994	25/01/1902	בנימין אשר קמחי
12/06/1992	15/09/1914	שרה רוזן
12/06/2006	30/08/1921	סילביה (סילבי) סולומנוביץ'
13/06/1974	21/07/1916	שושנה גילי
13/06/1974	11/09/1946	עדנה מור
13/06/1974	17/11/1955	יהודית (ג'ודי) אסתר סינטון
14/06/1961	08/12/1886	נסים שמואל אזיס
14/06/1989	06/04/1965	רון גוטליב
16/06/1951		סימון וינטרופ
16/06/2017	06/09/1950	יונתן בלצר
17/06/1976	16/01/1926	אהרון (קורניא) כהן
19/06/2000	04/02/1977	אלון שנהר
23/06/2002	12/10/1951	אריאל אשל
24/06/1981	23/05/1944	מיכה שיבולת
25/06/2011	04/07/1919	יהושע (איזיא) שוויגר
30/06/1952	05/06/1952	עפרה קוטלר



אריאל אשל



צילום: יעל קמחי אוראל